

Adventes Vēstis

2022
NOVEMBRIS
322

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Mazie pravieši
un viņu svarīgās vēstis**

ADVENTISTU GRĀMATU IZDOŠANA LATVIJĀ

**Grāmatu
evaņģelizācija**

**Asinis,
asins aina,
asins analīzes...**

Jauniešiem:
Tieši tāds kā tu

Bērniem:
Ticības varonis Dāvids

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS / JUBILEJA
Sešdesmit kalpošanas gadi
- 04** LATVIJAS ZIŅAS
CM un PM vadītāju rudens seminārs
- 05** VALODAS LAPPUSĪTE
Avoti un bibliogrāfija
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Mazie pravieši un viņu svarīgās vēstis
- 07** STĀSTS LIELIEM UN MAZIEM
Saulespuķe
- 08** TĒMA
Mūsu literārie izdevumi
- 09** TĒMA
Grāmatu evaņģelizācija
- 14** TĒMA
Adventistu grāmatu izdošana Latvijā
- 18** TĒMA
Grāmatu tulkošana un izplatīšana padomju laikā
- 22** TĒMA
Mana grāmata
- 27** TĒMA
Vācijas Septītās dienas adventistu izdevniecības "Advent Verlag" lasītāju klubs
- 28** JAUNIEŠIEM
Tieši tāds kā tu
- 29** VESELĪBA
Asinis, asins aina, asins analīzes...
- 30** BĒRNIEM
Ticības varonis Dāvids

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICĀ,

Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,

Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Peše.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīļie "Adventes Vēstu" draugi!

Nebūs nekas jauns, ja teikšu, ka atkal viens gads paskrējis neticamā ātrumā. Kaut gan patiesībā laiks jau rit savu ierasto ritējumu, vien mūsu dzīve kļūst aizvien dinamiskāka un straujāka, un tik daudz šī dārgā laika daļai no mums – ko tur slēpt – dažkārt aizrit ne visai produktīvi – "sērfojot" internetā un patērējot saturu, kurš nav ne mūsu laika, ne uzmanības vērts. Tomēr tāda nu ir šī pasaule un šis laiks – dažreiz uzķeramies uz kādas "vērtīgas" ziņas vai "interesanta" raksta makšķeres gluži nemanot.

Tieši tāpēc šī numura Tēmas rakstu sērijā vēršam jūsu skatu uz saturu, kuram ir vērts veltīt uzmanību un laiku, uz saturu, kuram ir mūžības vērtība – uz grāmatām, kā arī uz kalpošanu, kuras mērķis ir pasniegt patiesības vēsti caur grāmatu. Te atradīsiet gan liecības par grāmatām, kuras uzrunājušas un vadījušas pie nopietniem dzīves pavērsieniem, gan liecības par nebūt ne vienkāršo, bet tik neizsakāmi svētīgo un vērtīgo grāmatu evaņģēlista darbu, kā arī vēsturisku atskatu par mūsu drukātajiem izdevumiem un izdevniecības darbu un par literatūras izdošanu un izplatīšanu padomju laikā.

Rubrikā "Vārds mācītājam" mācītāja Tālivalža Viļņa pārdomas par atziņām, kuras rodamas Bībeles *mazo* praviešu grāmatās, Veselības lappusītē stāstīts, kā parūpēties par *tīrām asinīm*, Latvijas ziņu sadaļā uzzināsiet par vīru, kurš uzticīgi kalpo Dievam jau sešdesmit gadus, savukārt bērni Ticības varoņu skoliņās nodarbībā iepazīs Dāvidu – vīru pēc Dieva sirdsprāta.

Īpašu jūsu uzmanību vēlos pievērst Jauniešu lappusītei, kur šajā reizē atradīsiet brīnišķīgu, sirdi skarošu un Dieva bezgalīgo mīlestību apliecinošu vēsti "Tieši tāds kā tu".

Bet, atgriežoties pie grāmatām, jāteic, ka Jēzus arī mudināja lasīt un meklēt Rakstos. Lūkas evaņģēlija 10. nodaļa no 25. līdz 28. pantam mums atklāj šādu ainu: "Un redzi, kāds rakstu mācītājs piecēlās un, Viņu kārdinādams, sacīja: "Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?" Bet Viņš uz to sacīja: "Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?" Un tas atbildēja un sacīja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu." Viņš tam sacīja: "Tu pareizi esi atbildējis; dari to un tu dzīvosi.""
Līdzās lasīšanai, kā redzam no šiem pantiem, Jēzus mudināja dzīvot pēc tā, kas atklāts un uzzināts Viņa Vārdā un Viņa iedvesmotos rakstos, un tas ir iespējams tikai Viņa spēkā. Lai Dievs mums visiem palīdz to saprast, satvert un pie tā turēties!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Nevienu lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā. Tiekāms es nāku, nododies lasīšanai, paskubināšanai, mācīšanai [...]. Par to gādā, pie tā paliec, lai tavs briedums būtu redzams visiem.” (1. Tim. 4:12, 13, 15)

Apustulis Pāvils pamācīja savu jauno draugu Timoteju, kā kļūt par garīgi nobriedušu, uzticamu Kristus mācekli un kalpu. Viena no lietām, ko Pāvils izceļ šajā tekstā, ir lasīšana.

Grāmata numur viens, protams, ir Bībele! Tā sniedz uzticamu informāciju par zemes un tās iedzīvotāju radīšanu, grēka izcelsmi un pārsteidzošo Dieva glābšanas plānu. Tā atklāj cilvēces vēsturi un paša Radītāja dotos likumus, norādījumus, pravietojumus un to skaidrojumus. Bībele ir gan unikāls informācijas avots, gan Dieva dots līdzeklis cilvēku mācīšanai un garīgajai izaugsmei. Kāds cilvēks nesen man sacīja: “Kaut arī Bībele ir pasaulē visvairāk tulkotā un izdotā grāmata, tā diemžēl ir arī vismazāk lasītā un saprastā grāmata.”

Mūsu garīgā atdzimšana sākas tieši ar Dieva Vārda un tā Autora iepazīšanu.

Jāņa atklāsmes grāmatas ievadā varam lasīt šādus vārdus: “Svētīgtas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to [paklausa tam – NLT], kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.” (Atkl. 1:3)

Svētību apsolījums ietver ikvienu lasītāju un klausītāju, kurš ar atvērtu sirdi un uzņēmīgu garu ir gatavs ieklausīties Svētā Gara balsī.

Bībeles un garīgu grāmatu lasīšana būtībā ir mūsu dzīves nepieciešamība. Lasīšana sniedz arī citus papildu ieguvumus. Pētījumi liecina, ka regulāra grāmatu lasīšana:

- attālina iespējamo smadzeņu “ierūsēšanu” jeb kapacitātes samazināšanos, stimulē smadzeņu šūnas un dara prātu asāku;
- palielina ikdienā lietojamo vārdu krājumu, paaugstina mūsu komunikatīvās spējas un sekmē pozitīvu attiecību veidošanu;
- veicina uzmanības un koncentrēšanas spēju noturību, kā

arī pašdisciplīnas uzlabošanos;

- lasīšanai vajadzētu kļūt par pastāvīgu ieradumu un mūsu ikdienas dzīves neatņemamu sastāvdaļu. Vislabvēlīgākais laiks lasīšanai ir agrs rīts un laiks vakarā pirms gulētiešanas, kad dienas rūpes un pienākumi nav pilnībā pārņēmuši mūsu prātu un domas;

- internets, televīzija u.c. mūsdienu piedāvājumi ir “fast food” smadzenēm, kas neveicina to attīstību, turpretī grāmatu lasīšana nodrošina “pilnvērtīgu barību”. (*No interneta resursiem*)

Ieplānosim laiku lasīšanai, garīgām pārdomām, lūgšanām un aktīvai kalpošanai! Izmantosim visas šī laika dāvētas iespējas, lai arī citus pamudinātu un iedrošinātu veltīt laiku Svētā Gara iedvesmotu autoru darbu lasīšanai!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

SEŠDESMIT KALPOŠANAS GADI

Šogad Dievs ir bagātīgi svētījis mūsu draudzi ar iespēju pārdomāt to cilvēku dzīvi, kuri ir Viņa vadīti, sargāti, žēloti daudzus gadus. Tie ir draudzes locekļi, kuri ar kristībām pieņēmuši Jēzu Kristu pirms sešdesmit un pat septiņdesmit pieciem gadiem. Starp tiem ir arī **Andrejs Zilgalvis**.

Viņa sešdesmitā jaunpiedzimšanas gadadiena bija 5. oktobrī. Mūsu draudzē mācītājs Andrejs Zilgalvis sāka kalpot 2000. gada oktobrī. Ir daudz spilgtu atmiņu – kā viņš papildināja svētrunas ar dziesmu, dziedot kopā ar draudzes māsū Rigonu, kura arī spēlēja pavadījumu, kā sirsnīgi piedalījās bērnu sabatskolā. Daudz uzmanības mācītājs veltīja jaunajiem draudzes locekļiem, lai viņi justos saprasti un gaidīti. Tur ļoti palīdzēja br. Zilgalvja humora izjūta.

Bija laiks, kad reizi nedēļā viņš brauca uz Tukumu, lai piedalītos mazās grupiņas nodarbībās. No šīs grupiņas kristījās trīs meitenes. Dažādas draudzē iecerētās aktivitātes vienmēr saņēma mācītāja atbalstu. Ir pieauguši un savas ģimenes nodibinājuši tā laika jaunieši, kuru piemērs bija Andreja un Intas ģimenes satiecība, vienotība un mīlestība.

2014. gadā Andrejs pārtrauca mācītāja kalpošanu, bet turpināja

kalpot draudzei kā daudzes vecākais. Viņa svētrunas tika gaidītas. Kopš 2016. gada veselība vairs neatļāva Andrejam būt draudzes priekšā, bet kalpošana turpinās. Ar nezūdošu optimismu tiek parādīta viesmīlība, patiesa interese par ikviena draudzes locekļa dzīvi, sarunā uzmundrinot ar joku vai padomu. Tie ir sešdesmit gadi draudzes dzīvē par svētību cilvēkiem un slavu Debesu Tēvam!

Daina Sproģe, Tukuma draudze

CM UN PM VADĪTĀJU RUDENS SEMINĀRS

Arī šogad notika kārtējais Rudens seminārs Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vadītājiem. Bet šī gada nedēļas nogale bija īpaša, jo tika uzaicināti piedalīties jaunieši, kur ir pieteikušies *Master Guide* (MG) programmai. Nedēļas nogali kopā nopietnās apmācībās pavadīja pieredzējuši CM vadītāji un jaunieši, kuri ir izteikuši vēlmi mācīties un kļūt par kalpotājiem ne tikai Ceļa meklētāju organizācijā, bet arī draudzēs. Trīs dienu programma sastāvēja no Lidijas Neikures lekcijām par pusaudžu pedagogiju, psiholoģiju, praktiskām

nodarbībām un īpašu kopīgu laiku Bībeles pētīšanā un lūgšanās. Varam būt ļoti pateicīgi Dievam par tik lielu dāvanu – MG programmai šogad pieteikušies 32 jaunieši!

MG mācību programma ir viena no līderības programmām, ko Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Jaunatnes kalpošanas departaments izmanto, lai apmācītu cilvēkus kļūt par bērnu, pusaudžu skolotājiem. Mastergaidus varētu saukt vienkārši par skolotājiem, kuri ir apguvuši īpašu mācību programmu, izvēlējušies slēgt sirds derību ar Dievu un piederēt Septītās dienas adventistu draudzei. Šo mācību programmu var uzsākt jaunieši no 16 gadu vecuma un saņemt MG pakāpi 18 gadu vecumā, bet vecuma ierobežojuma šai programmai nav. Programmas laikā notiek teorētiskās lekcijas un nodarbības, kurās apgūst bērnu, pusaudžu psiholoģiju, pedagogiju.

Ļoti svarīga loma ir praktiskajai kalpošanai bērniem un pusaudžiem, jo apgūtās zināšanas ir jālieto praksē. Jauniešiem iemaņas dažādās jomās jātrenē vismaz gadu – pašiem jāapgūst māka izdzīvot dabā un tā jāiemāca pusaudžiem, jāpazīst dabā atrodamie ēdamie augi un jāzina to izmantojums, jāprot darboties ar virvēm, kurināt ugunsgrāvu un sagatavot vietu nakšņošanai no dabas materiāliem, no tā, kas atrodams uz vietas – mežā. MG iemācās kalpot jauniešiem un draudzei. Tie būs nākamie Piedzīvojumu meklētāju/Ceļa meklētāju programmu vadītāji. Apgūtās vadišanas, līderības, mentoringa prasmes palīdzēs iepazīstināt skolniekus ar Dieva radītās dabas pasaules izpratni, kalpošanu citiem un veselīgu dzīvesveidu.

Gudrais Salamans aicina “mācīties gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību, lai neprašas kļūtu pratēji un jaunieši prātīgi un apdomīgi.” (Sal. pam. 1:3)

Judīte Plendiške, Latvijas Ceļa meklētāju organizācijas direktore

Mēnesī, kurā par galveno tēmu izvēlētas grāmatas, parunāsim par avotiem, bibliogrāfiju un to noformējumu.

Lielākos vai mazākos dažādiem nolūkiem paredzētos pētnieciskos darbos (tai skaitā žurnālu rakstos) autori, pamatojot vai paskaidrojot izteikto domu, izmanto dažādas informācijas avotus: citu autoru darbus, publikācijas žurnālos, elektroniskos resursus u. c. materiālus. Katram faktam vai konstatējumam, kura autors ir kāds cits, nepieciešama atsaucē un norāde par izmantoto avotu.

Kas ir atsaucē?

Tā ir īsa norāde tekstā uz citu darbu, citu autoru, kas ievietota vai nu apaļajās iekavās, vai kā indekss augšrakstā tieši pēc cita autora citāta vai izteiktās domas.

(Tā kā mūsu žurnālā autoru izmantotās literatūras skaits parasti ir neliels, nereti atsaucē vietā tiek praktizēta daļēja bibliogrāfiskā avota norāde, piem., (E. Vaita. "Izmeklētas vēstis" 1, 33). Jāteic gan, ka šāda prakse nav izmantojama citos gadījumos, bet ir pieņemta vienīgi konkrētajā izdevumā.)

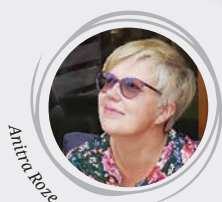
ATSAUCU PIEMĒRI

Norāde apaļajās iekavās

"Par katra cilvēka patieso būtību un viņa mācības dabu visi, ja vien to vēlas, var spriest pēc tās sekotāju rakstura." (Vaita 2011, 33)

"Ir lieliski apzināties, ka mūsu mīļie mirušie netiek mocīti šķīstītavā un arī no Debesīm nelūkojas uz savu piederīgo bēdām virs zemes, bet gan dus kapos līdz augšāmcelšanās rītam." (Morno 2020, 83)

Ja vienam un tam pašam autoram vienā gadā izdoti vairāki darbi,

Anita Roze

uz kuriem atsaucaties, aiz autora uzvārda norāda ciparu, piem., (Morno 1, 2020, 55).

Ja iekavās jānorāda nevis viena lappuse, bet vairākas, jāievēro šāds princips:

- divas secīgas lappuses vai divas lappuses, kuras neseko viena otrai. Šādos gadījumos starp lappušu cipariem liekams komats, piem., (Morno 2020, 22, 23); (Morno 2020, 22, 31). Tas attiecas arī uz norādēm no Bībeles, piem., (Jes. 53:1, 2); (Jes. 53:1, 8).

- lappušu intervāls. Šādā gadījumā starp lappušu cipariem liekama vienotājdomezīme (omezīme bez atstarpēm jeb tukšumzīmēm), piem., (Morno 2020, 22–25). Tas attiecas arī uz norādēm no Bībeles, piem., (Jes. 53:1–5).

Norāde ar indeksu augšrakstā

Šādā gadījumā avots tiek norādīts parindē. Piem.:

"Gars apgaismo dvēseli un atjauno, svēto un padara cēlāku raksturu."¹

¹ Vaita 2011, 97.

BIBLIOGRĀFISKĀ NORĀDE

Bibliogrāfiskā norāde ir noteiktā stilā veidots izmantotā avota apraksts, kas ļauj identificēt avotu un raksturo to. Norādes parasti kārtoti raksta vai visa darba beigās saraksta veidā.

AVOTI UN BIBLIOGRĀFIJA

Bibliogrāfiskās norādes formulas un piemēri

1) Uzvārds, I. *Nosaukums*. Sērijas vai daļas nosaukums. Izdošanas vieta: izdevējs, gads. Kopējo lappušu skaits.

Vaita, E. *Kristus dziedinošā kalpošana*. Rīga: Patmos, 2005, 368.

2) Uzvārds, I. Nodaļas nosaukums. No: Uzvārds, I. *Grāmatas nosaukums*. Vieta, gads, sējuma numurs, lappuses.

Vaita, E. Svētošanās ilgst visu dzīvi. No: Vaita, E. *Izmeklētas vēstis*. 2011, 1. sēj., 225, 226.

3) Uzvārds, I. Raksta nosaukums. *Žurnāla nosaukums*. Numurs, gads, lappuses.

Pešelis, A. Ticības apliecība no viena Bībeles vāka līdz otram. *Adventes Vēstis*. Nr. 321, 2022, 6., 7.

4) Uzvārds, I. (ja tāds ir) Publikācijas nosaukums. Datums kvadrātiekvā, kad interneta resurss skatīts. Piezīme par publikācijas pieejamību internetā.

Lapa, kura būtu jāizņem no Bībeles. [Skatīts 04.10.2022]. Pieejams: <https://adventisti.lv/lv/jaunumi/6111-Lapa-kura-butu-jaiznem-no-Bibeles>

Jāteic, ka atsaucē un bibliogrāfisko norāžu stils dažādos izdevumos un sistēmās mēdz atšķirties, bet jebkurā gadījumā viena autora darbā tam ir jābūt precīzam un konsekventi lietotam.

Lai Dievs iedvesmo radošiem pētījumiem!

SVARĪGI: GCMS APTAUJA!

GCMS 2022 ir Ģenerālkonferences izstrādāta Globālā draudzes locekļu aptauja. Pirms 5 gadiem tika veikta līdzīga aptauja, un rezultāti bija ļoti noderīgi draudzēm un savienībām, lai koriģētu mūsu misijas un mācekļības centienus.

Šīs aptaujas rezultāti palīdzēs izprast reālo situāciju un gūt priekšstatu par mūsu locekļu ticību un pārliecību, ar garīgo dzīvi saistīto uzvedību un paradumiem. Tas, savukārt, ļaus labāk izprast, ko vajadzētu darīt, lai kļūtu par draudzi, kas ir orientēta uz misiju un mācekļību un kurā draudzes locekļi parāda mīlestību cits pret citu un apkārtējo sabiedrību.

Jūsu viedoklis ir svarīgs! Aicinām ikvienu draudzes locekli aizpildīt aptaujas anketu sev ērtā valodā. Saites uz aptauju:

Latviešu <https://www.surveymonkey.com/r/NCHRF9R>

Krievu <https://www.surveymonkey.com/r/CGC2XJ3>

Aptauja notiek anonīmi tiešsaistes režīmā un aizņem aptuveni 30–40 minūtes. Lūdzam nekavēties un pabeikt to pēc iespējas drīz!

MAZIE PRAVIEŠI UN VIŅU SVARĪGĀS VĒSTIS

Tāivaldis Vilnis –
Ventpils draudzes un
Saldus draudzes
mācītājs

Sveicināti, dārgie lasītāji!
Šoreiz aicinu pievērsties mazajiem praviešiem un viņu nestajām vēstīm. Kas ir šie mazie pravieši? Tie ir Vecās Derības pravieši, sākot no Hozejas līdz Maleahijam. Par *mazajiem* praviešiem viņus dēvē tāpēc, ka viņu grāmatas ir apjoma ziņā nelielas, taču tas nenozīmē, ka šīs grāmatas būtu mazsvarīgākas. Noteikti nē! Šo praviešu grāmatās ir daudz svarīgu atziņu. Šajā reizē uzsveršu tikai dažas no tām.

Esi uzmanīgs draugu izvēlē

Bieži dzird sakām: “Man ir daudz paziņu, bet ļoti maz draugu.” Visos laikos tas ir bijis izaicinājums. Arī pravietis Obadja par to raksta: “Visi tavi sabiedrotie dzīs tevi projām no savas zemes līdz pašām tavām robežām; labie draugi, uz kuriem tu liki lielas cerības un sagaidīji mierinājumu, piekrāps un uzveiks tevi; tie, kas ēd tavu maizi, nodos tevi, iekāms tu to pamanīsi.” (Ob. 7)

Dažreiz politikā ir dzirdēta ideja, ka nav draugu, bet ir tikai intereses. Tāpēc jāuzmanās, vai arī mums draugi nav vajadzīgi tikai kāda izdevīguma dēļ, jo tad cilvēki jutīsies izmantoti.

Man ir nācies tikties ar cilvēkiem, kuri pie veikala cenšas prasīt naudu, lai varētu nopirkt kādu stiprāku dzērienu. Tad parasti dzirdu man izteiktus labus komplimentus, taču, ja naudu neiedodu, iznācis dzirdēt visai nepatīkamas replikas. Tātad draudzīgums no šī cilvēka puses nāca tikai tāpēc, lai gūtu sev labumu. Obadja brīdina būt uzmanīgiem draugu izvēlē, lai tie pēc tam mūs nepiekrāpj.

Dots devējam atdodas

Tas ir pazīstams teiciens, kuru nereti lieto sadzīvē, taču tas ir

atrodams arī Bibelē. Dzīvē nereti nākas saņemt atpakaļ gan labo, gan ļauno, ko citiem esi devis.

“Jo Tā Kunga diena jau visām tautām ir tuvu klāt nākusi. Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev, un, ko tu esi nopelnījis, tas nāks atpakaļ pār tavu galvu!” (Ob. 15)

Dzīvē var iznākt tā, ka kaut kas atnāk atpakaļ. Tāpēc labāk ir darīt to labāko, lai tomēr cerētu, ka saņemsim atpakaļ svētību un prieku.

Kāds augstskolas pasniedzējs ieteica citiem saviem kolēģiem pasniedzējiem: “Esi uzmanīgi un izturieties pret saviem studentiem ar cieņu, jo pēc desmit vai padsmīt gadiem viņi var kļūt par šīs augstskolas vadītājiem. Tad, iespējams, jums būs jānožēlo savs valdonīgais tonis vai kādi netaktiski izteikti vārdi.”

Mūsdienās pietiekoši bieži jau trīsdesmit gadu vecumā cilvēki ieņem ļoti augstus un atbildīgus amatus. Tā kā esiet uzmanīgi! Ja šodien esat kādā augstākā postenī vai vienkārši esat vecāks par kādiem jauniešiem, neizrādiet viņiem pārākuma pilnu attieksmi, jo dzīvē viss var ātri mainīties.

Kā tu skaties uz sabiedrību – pozitīvi vai ar nīcinājumu un nosodījumu?

“Un kā tad lai Man nebūtu žēl Ninīves, tādas tik lielas pilsētas ar vairāk nekā simt divdesmit tūkstošiem iedzīvotāju, kas vienkārši nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās un kuriem pieder daudz lopu?” (Jon. 4:11) Pravietis Jona skatījās uz sabiedrību ar tādu kā pārākuma sajūtu un gaidīja, ka visi pagāni aizies bojā. Es nesaku, ka Ninīve bija tā jaukāka un žēlsirdīgāka

vieta. Taču Dievs skatās uz šo lielo pagānu pilsētu ar līdzjūtību, un Viņam ir žēl šo cilvēku.

Dažreiz dzirdu no kristiešiem tikai negatīvus un nosodošus izteikumus par sabiedrību. Tomēr vajadzētu padomāt, kā Dievs skatās uz cilvēkiem. Vai Kristus izkausēja cilvēku sirdi ar nosodījumu un negativismu vai ar mīlestību?

Varu teikt, ka nekādas lielas Bībeles zināšanas, lai cik lielas tās arī būtu, negarantē mīlošu sirdi un cieņu pret citiem cilvēkiem. Tā Jonas grāmata atgādina, ka, skatoties uz sabiedrību, mums jābūt žēlsirdīgiem un mīlošiem.

Arī pravietis Miha uzsver žēlastību, ko ir svarīgi praktizēt katram ticīgam cilvēkam. “Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mih. 6:8) Tā ir praktiskā kristietība ikdienas dzīvē.

Reiz lasīju stāstu par pazīstamo karavadoni Napoleonu. Kāda māte vērsās pie šī karavadoņa, lūdzot piedot viņas dēlam. Imperators atbildēja, ka jaunais vīrietis divas reizes ir izdarījis noteiktus pārkāpumus un pēc taisnības ir pelnījis nāvi.

“Bet es nelūdzu taisnību,” paskaidroja māte, “es lūdzu žēlastību!”

“Tavs dēls nav pelnījis žēlastību,” Napoleons atbildēja.

“Kungs!” sieviete iesaucās. “Tā nebūtu žēlastība, ja viņš to būtu pelnījis, un žēlastība ir viss, ko es lūdzu!”

“Nu tad,” imperators sacīja, “es apžēlojošos.” Un viņš saudzēja šīs sievietes dēlu.

Žēlastība nav jānopelna, mēs to sniedzam cilvēkiem, jo Kristus mūs tā ir mācījis.

Nepriecājies par citu kļūdām un klupieniem

“Nepriecājies par mani, mana ienaidniece, ja es guļu nogāzts pie zemes: es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr Tas Kungs ir mana gaisma!” (Mih. 7:8)

Nepriecājies, ja kāds ir nokritis zemē, jo viņš var piecelties kājās! Kāpēc tā? Nereti tieši klupieni un kļūdas mums iemāca visdziļāko gudrību un mācības. Aktīvi un veiksmīgi cilvēki kļūdās vairāk nekā neveiksmīgi, jo viņi dzīvē daudz vairāk izdara, un tieši tāpēc tiek pieļauts arī vairāk kļūdu. Ne par velti saka, ka nekļūdās tikai tie, kas neko nedara.

Kāds eksperts teica, ka ir svarīgi pēc katras kļūdas izvērtēt, ko esam izdarījuši pareizi, ko nepareizi un ko nākamā reizē darīsim citādāk.

Nekad nezaudē cerību, bet tici uz dzīvo Dievu

“Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tūrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri maniem augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani.” (Hab. 3:17–19)

Pravietis Habakuks norāda uz realitāti – šajā pasaulē var būt brīži, kad cilvēkam nākas piedzīvot lielus materiālos zaudējumus, veselības problēmas utt. Taču cilvēkiem nekad nevajadzētu zaudēt prieku par Dievu, kurš ir vienmēr blakus visos priekos un bēdās.

Kā jau šī raksta sākumā minēju, mazie pravieši sniedz daudzas svarīgas vēstis. Tāpēc mans uzdevums šajā rakstā bija jūs ieinteresēt, lai tad jūs, dārgie lasītāji, paši vairāk un vairāk pētītu šīs grāmatas un atrastu tajās daudzas jaunas un brīnišķīgas garīgās pērles.

Ingrida Marksa

SAULESPUKE

Stāsts lieliem un maziem

Reiz dzīvoja divi ļoti labi draugi. Vai tu zini, kas ir draugi? Tādi īsti? Kuri mīl tevi arī tad, kad esi dusmīgs, nikns vai noskumis?

Es tev pastāstīšu par tādiem draugiem – zaķi un ezi. Zaķi sauca par Puķuzirni. Tas bija tādēļ, ka viņš bija kā uzburts uz puķēm. Vasarā viņa mājiņu varēja sasmaržot jau pa gabalu – tik daudz puķu auga zaķa Puķuzirņa dārziņā!

Zaķa labākais draugs bija ezis Grāmatiņš. Uzmini, kāpēc viņu tā sauca? Jā, pareizi! Viņš bija izlasījis gandrīz visas grāmatas, kādas bija meža bibliotēkā, taču ezis nekad nelielījās, ka ir gudrs, jo viņš patiešām bija gudrs. Ja vajadzēja padomu kādā lietā, ezis ar to nekad neskopojās.

Zaķis ar ezi bija draugi jau sen, bet šī pasaka sākās kādā agrā pavasara dienā.

Reiz saulainā un spīgtā rītā ezis devās pie zaķa uz brokastu tēju. Tā viņi katru rītu satikās un izpratoja, ko pa dienu darīs. Tuvojoties zaķa dārzam, ezis izdzirdēja jautru, darbīgu dūngošanu. Draugs tikko uzraktā zemē taisīja mazas iedobītes un katrā kaut ko ielika iekšā, tad prātīgi aizkašāja bedrīti ciet un draudzīgi teica: “Audziet, audziet, mīlās, skaistas un priecīgas!”

“Ar ko tu tur sarunāties, Puķuzirni?” jautāja ezis.

“Ā, sveiks, ezīt! Tu nevari iedomāties, kā man laimējās!” liksmi stāstīja zaķis. “Vakar no skudriņas Grietiņas dabūju veselu sauju puķu sēklu! Tādas dūšīgas! Dzīvības pilnas! Padomā tik – sēkļa ir tāds mazs nieciņš, bet iekšā dzīvība! Tu ieliec to zemē, laisti, ravē, runājies ar to, jautri padungo, un tā atdzīvojas un steidzas pabāzt ziņkārīgo snīpi no zemes, lai ieraudzītu, kurš tas ir, kas par viņu tā rūpējas un tik skaisti dzied! Un tad, ežuk, no tā mazā nieka izaug skaista puķe, ierauga tevi un padara laimīgu! Ko tu par to teiksi?”

“Ko lai saku? Man prieks par tavu prieku,” teica ezis. “Bet kā ar mūsu rīta tēju?”

Jau pēc mirkļa abi draugi, priecīgi tērzēdami, plānoja dienas darbus. Zaķa plāni saistījās ar puķēm, bet ezis bija iegādājies jaunu dzejoļu grāmatu, kuru karoja izlasīt.

Tad draugi šķīrās, un ezis lēni tipināja uz māju pusi. Pēkšņi viņš zemē kaut ko ieraudzīja. Ai, tā taču bija maza, melna sēkļa! Taisni uz eža takas! Vai nav brīnums? Ezis uzmanīgi pacēla sēkliņu un, cieši saņņaudzis ķepiņā, turpināja ceļu uz mājām.

“Es šo sēkliņu iestādīšu. Tieši pie loga! Nezinu gan, kas tur izaugs, bet tieši tas ir brīnišķīgi – gaidīt brīnumu! Tas tik būs jauki!” priecājās ezis. “Arī manā dārzā atdzīvosies kāda sēkļa, un man būs, par ko rūpēties.”

Tā ezis arī izdarīja. Dienu no dienas viņš to laistīja, ravēja un gaidīja. Kādu rītu – ak tu brīnums – no zemes bija izspraucies mazs, zaļš asniņš! Ezis tūlīt to iemīloja. Cik ļoti viņš par to rūpējās! Gliemezim, kurš pat nedomāja graužt eža izaudzēto asniņu, vajadzēja pārvākties uz kaimiņa dārzu.

“Tā būs drošāk! Daudz drošāk!” teica ezis, palīdzēdams Gliemezim sakrāmēt mantas.

Tā nu abi draugi – ezis un zaķis – visu vasaru bija aizņemti ar dārza darbiem. Drīz vien zaķa dārzā saziēdēja smaržīgos un krāšņos ziedos. Viņš bija tik laimīgs, ka lēkāja pa mežu un trallināja visas puķu dziesmas, kādas vien zināja! Arī eža mazais asniņš bija krietni paaudzies.

Tad kādu rītu notika brīnums – eža istabas logā lūkojās brīnumaina puķe!

“Uzziedēja! Uzziedēja!” laimīgs iesaucās ezis un ar šo brīnišķīgo ziņu steidzās pie drauga.

“Hei, zaķi! Mēs satikāties! Mana puķe un es! Beidzot! Beidzot! Mana puķe mani ieraudzījusi, un es viņu arī!” jau pa gabalu sauca ezis, skriedams pa zaķa dārza taku. Drīz vien abi draugi pa to pašu taciņu joza atpakaļ.

(Turpinājums 26. lpp.)

MŪSU LITERĀRIE IZDEVUMI

Tagad kā nekā agrāk jāturpina pēdējās evaņģēlija vēsts lielais un brīnišķīgais darbs. Pasaulei jāsaņem patiesības gaisma, pasludinot evaņģēliju ar iespiesto Vārdu mūsu grāmatās un periodiskajos izdevumos. Mūsu preses izdevumiem jārada, ka visu lietu gals ir tuvu. Man ir pavēlēts sacīt mūsu izdevniecībām: “Paceliet karogu; paceliet to augstāk. Pasludiniet trešā eņģeļa vēsti, lai to dzirdētu visa pasaule. Lai kļūst redzams, ka “šeit ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” (Atkl. 14:12) Lai mūsu literatūra sniedz vēsti par liecību visai pasaulei.”

Mūsu darbiniekus tagad vajadzētu pamudināt galveno uzmanību pievērst grāmatām, kas runā par mūsu ticības pierādījumiem, – grāmatām, kas māca Bībeles pamatmācības un sagatavos ļaudis pastāvēt mums priekšā esošajā smagajā pārbaudījumu laikā. Vadot ļaudis patiesības gaismā, ar lūgšanām izskaidrojot Bībeli un racionāli izmantojot mūsu preses izdevumus, mums tiem jāmača kļūt par Dieva Vārda un Viņa mācību strādniekiem. Mums tie jāskubina izplatīt grāmatas, kas runā par Bībeles tematiem, grāmatas, kas liks ļaudīm stāvēt, savus gurnus apjozušiem ar patiesību un degošiem lukturiem rokās.

Mēs esam bijuši aizmīguši darbā, ko var paveikt ar labi sagatavotas literatūras izplatīšanu. Tagad, gudri izlietojot periodiskos izdevumus un grāmatas, ar izšķirīgu spēku pasludināsim Vārdu, lai pasaule var saprast vēsti, ko Kristus deva Jānim Patmas salā. Lai katra saprātīga cilvēcīga būtne, kas nosaukta Kristus vārdā, liecina: “Visu lietu gals ir tuvu; sagatavojieties sastapt savu Dievu!”

Mūsu preses izdevumiem jānonāk visās vietās. Lai tos izdod daudzās valodās. Trešā eņģeļa vēsts jāsniedz gan ar literatūras starpniecību, gan arī ar sludināto Vārdu. Uzmanieties jūs, kas ticat šī laika patiesībai! Jūsu pienākums tagad ir pārdomāt un izmantot visus līdzekļus, lai palīdzētu tiem, kas saprot patiesību,

to pasludināt citiem. Daļu naudas, kas ienāk, pārdodot mūsu izdevumus, vajadzētu izlietot, lai palielinātu iespēju izdot vēl vairāk literatūras, kas aklīm atvērtu acis un uzplēstu neapstrādāto sirds zemi.

[..] Mani brāļi, lai jūsu dvēseles ir patiesi atgrieztas! Ja vispār ir bijis laiks, kad mums jāizprot sava atbildība, tad tāds laiks ir tagad – laiks, kad patiesība kļūp uz ielas un skaidrība netiek iekšā. Sātans ir nonācis ar lielu spēku, lai ar visu netaisnības pievilšanu strādātu pie tiem, kas pazūd, un viss, kas var tikt kustināts, tiks kustināts, un paliks tas, ko nevarēs kustināt. Kungs nāks ļoti drīz, un mēs jau ieejam postu nesošos notikumos. Sātana spēki, kaut arī tie nav redzami, strādā, lai iznīcinātu cilvēku dzīvības. Taču, ja mūsu dzīvība ir paslēpta ar Kristu Dievā, tad mēs piedzīvosim Viņa žēlastību un pestīšanu.

Kristus nāk, lai virs zemes nodibinātu Savu valstību. Lai mūsu mēles ir svētas un kalpo viņa pagodināšanai! Lai tagad strādājam tā, kā nekad iepriekš neesam strādājuši! Mēs esam aicināti runāt “laikā, nelaikā” (2. Tim. 4:2). Mums jārod iespējas pasludināt patiesību, jāizmanto katra izdevība tuvināt dvēseles Kristum. Kā tautai mums no jauna jāatgriežas, mūsu dzīve jāsvēti patiesības pasludināšanai, kāda tā ir Jēzū.

Savā literatūras izplatīšanas darbā mēs ar siltām, iejūtīgām sirdīm varam runāt par Pestītāja mīlestību. Vienīgi Dievam ir spēks piedot grēkus. Ja mēs šo vēsti nesniedzam neatgrieztajiem, tad mūsu nolaidība viņiem var nozīmēt bojā eju. Mūsu avīzēs ir iespīestas svētas, dvēseli glābjošas Bībeles patiesības. Daudzi var palīdzēt mūsu periodisko izdevumu pārdošanas darbā. Kungs mūs visus aicina censties glābt bojā ejošās dvēseles. Sātans darbojas, lai pievilgtu pat izredzētos, un tagad ir mūsu laiks strādāt modri un piesardzīgi. Ļaužu uzmanība jāpievērš mūsu grāmatām un laikrakstiem; mūsu pilsētās bez vilcināšanās jāsniedz

tagadējās patiesības evaņģēlijs. Vai mēs neatmodisimies, lai veiktu savus pienākumus?

Ja pastāvīgi pētīsim Kristus dzīvi un mācības, tad katrs vienkāršs notikums sniegs vielu iespaidīgai sarunai. Pestītājs sludināja evaņģēliju lielceļos un sānceļos, un, Viņam runājot, mazā klausītāju grupa pieauga par lielu pulku. Mūsdienu evaņģēlistiem jāstrādā kopā ar Kristu. Tiem tikpat patiesi kā pirmajiem mācekļiem pieder Kristus apgalvojums: “Man pieder visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tos mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis, un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:18–20, Glikā tulk.)

Darbs, kas jādara Dieva ļaudīm, paziņots šajos inspirētajos vārdos: “Redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kas sataisīs Tavu ceļu. Saucēja balss tuksnesī: sataisiet Kungam ceļu, dariet līdzenas Viņa tekas.” (Marka 1:23, Glikā tulk.) “Redzi, tas ir Mans Kalps, kam Es palīdzu; Manis izredzēts, pie kā manai dvēselei labs prāts. Es Savu Garu esmu licis uz Viņu tautām iznest tiesu [...] Viņš nenogurs un nesalūzīs, kamēr iecels tiesu virs zemes, un salas cerēs uz Viņa bauslību.” (Jes. 42:1–4, Glikā tulk.)

Dievs visus cilvēkus uzaicina pilnīgi izpētīt Viņa likumu prasības. Viņa Vārds ir svēts un neierobežots. Patiesības lietai jāiet uz priekšu kā degošai gaismai. Nopietna Dieva Vārda pētīšana atklās patiesību. Cilvēki tad vairs neatbalstīs grēku un maldus, bet aizstāvēs Dieva likumus. “Tā saka Dievs, Kungs, kas Debesis radījis un izplata, kas zemi izklājis ar viņas augļiem, kas dvasu dod ļaudīm, kas tur mīt, un garu tiem, kas virs tās staigā: Es, Kungs, tevi esmu aicinājis un tevi satveru pie tavas rokas, un tevi pasargāju, un tevi ieceļu par derību ļaudīm, par gaišumu pagāniem, atvērt aklīm acis un saistītos izvest no cietuma un no cietuma nama tos, kas sež tumsībā.” (Jes. 42:5–7, Glikā tulk.)

Kristiešiem jāmeklē gaisma Dieva Vārdā un tad ticībā jāiziet sniegt šo gaismu tiem, kas sež tumsā.

Sanatorijā, Kalifornijā, 1908. gada 24. maijā.

(Elena Vaita. “Liecības draudzei” 9. sēj.)

GRĀMATU EVANĢELIZĀCIJA

*Par savu kalpošanas pieredzi stāsta **Olga Sokolovska, Regīna Krapāne, Līga Jasinska, Klaudija Muceniece un Andrejs Moisejevs** no Daugavpils draudzes, **Laila Možeiko un Ināra Daga** no Saldus draudzes un **Ginta Stūre** no Rīgas 7. draudzes.*

Cik ilgi nodarbojaties ar grāmatu evanģelizāciju un kas motivēja iesaistīties tieši šajā kalpošanā?

Olga Sokolovska: Sāku nodarboties ar literatūras evanģelizāciju 1993. gadā. 1992. gadā tiku kristīta, bet 1993. gadā vienā no sabatskolas ceturkšņiem Bībeles izpētes tēma bija “Es jūs sūtu”. Tajā laikā biju sabatskolas skolotāja. Gatavojoties stundai, sāku lasīt Praviešu Gara rakstus, “Liecības draudzei”, un tur atradu sev ļoti svarīgus citātus, kuri mani mudināja organizēt misionāru grupu slimnīcas apmeklējumiem. Tā iesakās mans kalpošanas darbs.

Regīna Krapāne: Ar kolportāžu nodarbojos kopš 1995. gada. Sajutu iekšēju pamudinājumu un tam atsaucos. Esmu izbraukājusi un izstaigājusi gandrīz visu Latviju, lielu daļu Londonas, tagad ar “Lielo cīņu” apstaigāju visas Daugavpils iestādes.

Līga Jasinska: Ar grāmatu evanģelizāciju sāku nodarboties, strādājot slimnīcā, Rīgā. Tās bija deviņdesmito gadu beigas, divtūkstošo gadu sākums. Strādāju par medmāsas palīgu, man bija tiešs kontakts ar cilvēkiem, un tas bija īpašs Dieva aicinājums un pamudinājums – pastāstīt par Jēzu Kristu, glābšanas vēsti. Manā darbavietas gērbtuves skapītī vienmēr bija kādas grāmatas, un es tās devu cilvēkiem lasīt un arī dāvināju līdzīgi uz mājām. Tās biežāk bija brošūras, nelielas grāmatiņas, kādas tolaik bija pieejamas. Lai gan bija cilvēki, kuriem dāvināju arī “Lielo cīņu” un “Laikmetu ilgas”. Tas bija manas kalpošanas iesākums, kurš turpmāk deva izturību grūtajā darbā, šis tiešais kontakts ar cilvēkiem, liecinot par Dievu.

Klaudija Muceniece: Ar literatūras evanģelizāciju nodarbojos kopš 1996. gada, kopš savas kristību dienas. Kad tiku kristīta, es zaudēju savu ģimeni un man nebija nekāda materiāla atbalsta, nebija bērnu, vīrs man viņus atņēma, tāpēc sāku strādāt par literatūras evanģelisti, lai nopelnītu kādus līdzekļus. Tā bija pirmā motivācija. Bet, kad sāku ar to nodarboties, sapratu, ka Dievs mani uz to aicina, man šī kalpošana ļoti patika, sapratu, ka darbojos pie nāvei lemto glābšanas un ka tas ir visskaistākais, ko vien cilvēks uz šīs zemes, šai cilvēka miesā var darīt.

Ināra Daga: Kalpoju šai jomā no 1993. gada. Nokristījos Saldus draudzē un pēc nedēļas sāku kalpot kopā ar citiem brāļiem un māsām.

Laila Možeiko: Kalpoju kopš 1995. gada, tolaik darbojos Ezeres draudzē.

Laila Možeiko un Ināra Daga: Sākumā gājām tāpēc, ka ir jāiet. Bet vēlāk, sastopot cilvēkus, kuri cieš, ir slimī, bez miera un cerības šajā pasaulē, sirdī radās līdzjūtība un mīlestība. Gribas viņiem aiznest vēsti par Jēzus mīlestību un glābt viņus Debesu valstībai, jo Jēzus par viņiem ir atdevis Savu dzīvību.

Andrejs Moisejevs: Ar grāmatu evanģelizāciju sāku nodarboties 1998. gadā. Mani motivēja vēlme izplatīt glābšanas vēsti ar grāmatu palīdzību.

Ginta Stūre: Mateja evanģēlija beigās Jēzus mums ir atstājis svarīgu uzdevumu. Viņš ir teicis: “[...] ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, [...] tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” (Mt. 28:19, 20) Grāmatu evanģelizācija, manuprāt, ir viena no vissvarīgākajām šī laika kalpošanām. Dievs mūs nav aicinājis uz pasīvu draudzes apmeklēšanu,

bet uz aktīvu darbošanos. 2. Pēt. 1:10 teikts: “Tādēļ, brāļi, darbojieties, lai jūs aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek, jo, to darīdami, jūs nekad neklupsit.” Mums katram ir dotas dažādas dāvanas, un Dievs aicina tās izlietot Viņa godam. Viena no dāvanām, ko Dievs ir devis man, ir viegli veidot kontaktu ar mazpazīstamiem cilvēkiem, tāpēc tieši grāmatu evanģelizācija ir viena no jomām, kur esmu aktīvi darbojusies jau no mazotnes. Vēl nebiju sasniegusi 10 gadu vecumu, kad kopā ar mammu devāmies no durvīm uz durvīm, pārdodot adventistu grāmatas.

Ko sevi ietver grāmatu evanģelizācija – tas nozīmē vienkārši iedot cilvēkam grāmatu vai arī tās vispirms ir sarunas un grāmatas piedāvājums nāk pēc tam? Vai uzturat kontaktus ar interesentiem?

Olga Sokolovska: Literatūras evanģelizācija ir visai plašs jēdziens. Tā ir gan kolportāža, gan misionāru kalpošana, gan grāmatu izplatīšana, gan arī grāmatu iespiešana.

Vislabākais veids būtu iepazīties ar cilvēku, parunāties un tad piedāvāt viņam grāmatu. Bet ne vienmēr tas ir iespējams. Visbiežāk tās ir kādas situācijas uz ielas, kad ieraugi cilvēku un piedāvā viņam grāmatu, vienkārši īsi pastāsti par to, un cilvēki labprāt paņem. Grāmatas ir jāizplata! Kā Dieva vēstnese rakstīja, mūsu grāmatām jātiek izplatītām kā rudens lapām, kuras birst pār visu zemi. Dievs šobrīd īpaši sagatavo cilvēku sirdis, un viņi ar prieku pieņem grāmatas.

Ir dažādi gadījumi, dažādas metodes. Var vienkārši īsi pastāstīt par grāmatu, var pastāstīt par to vairāk, liecināt. Ir gadījumi, kad

sakām, ka šī grāmata ir dāvana, un ļaudis to paņem. Pati personīgi uzskatu, ka par grāmatu jāpastāsta. Cilvēkiem nereti ir jautājumi, uz tiem varam vai nu atbildēt paši, vai pamudināt cilvēkus padomāt un pašiem atbildēt uz šiem jautājumiem.

Regīna Krapāne: Mēdz būt ļoti īsas tikšanās, Svētais Gars pamudina pieiet pie kāda cilvēka, notiek īsa saruna, pat, piemēram, braucot autobusā. Es izkāpju, bet cilvēks dodas tālāk ar "Lielo cīņu". Citreiz atkal Dievs pamudina: "Dodies cauri parkam!" Tur satieku Ukrainas bēgļus, izvēršas īsa saruna, un grāmata tiek pieņemta, vēl pēc gabaliņa pulciņš pusaudžu – uzmanīgi klausās un arī paņem grāmatu.

Klaudija Muceniece: Šī kalpošana prasa individuālu pieeju. Dažreiz tas nozīmē vienkārši iedot cilvēkam grāmatu, īpaši, ja darbojamies vietās, kur ir liels skaits ļaužu. Es, piemēram, bieži dalu grāmatas pie lielveikaliem, tirgū vai citās līdzīgās vietās. Tad tas notiek ļoti ātri, un cilvēki vai nu ņem vai neņem grāmatas. Bet ir arī gadījumi, kad cilvēku ieinteresē grāmatas saturs un viņš uzdod jautājumus. Tad rodas iespēja paskaidrot, veidojas sarunas. Katra reize, protams, ir citādāka, tas ir ļoti atkarīgs no uzdotajiem jautājumiem. Arī ar kontaktu uzturēšanu ir līdzīgi. Ja cilvēkam ir interese, apmaināmies telefona numuriem. Ja man kāds interesents piezvina, vienmēr cenšos atbildēt uz viņa jautājumiem.

Laila Možeiko un Ināra Daga: Mēs nelūdzam cilvēkiem vispirms atbildēt uz kādiem jautājumiem un necenšamies izdibināt viņu domas par kādu tematu, bet vienkārši piedāvājam lasīšanai grāmatas, pastāstot, kas tajās atrodams. Pārējais nāk vēlāk, atbilstoši tam, kā cilvēks reaģē uz piedāvājumu. Tad arī Svētā Gara vadībā var raisīties sarunas. Mēs uzturam pastāvīgus sakarus ar interesentiem, jo tā ir "Ceļojošās bibliotēkas"¹ lielākā priekšrocība. Tās ir draudzīgas attiecības, cilvēki jau gaida, kad atnāksim mainīt grāmatas. Viņi mums uzticas, dalās savās bēdās un priekos. Kopā lūdzam.

Andrejs Moisejevs: Literatūras

¹ Par "Ceļojošo bibliotēku" kalpošanu vairāk varat lasīt: Jansone, J. Ceļojošā bibliotēka – dzīvi pārmainoša Dieva žēlastība. *Adventes Vēstis*. Nr. 301, 2021. gada februāris, 12–19.

evanģelizācija ir grāmatu izplatīšana, bet tā nenozīmē tikai iedot grāmatu. Vislabāk, protams, ir arī parunāties ar cilvēkiem, bet tas ne vienmēr ir iespējams. Citreiz tikai iedodu grāmatu un palaujos, ka Svētais Gars padarīs galveno darbu, pamudinot cilvēku šo grāmatu izlasīt.

Kontakts uzturam gadījumos, kad esam gājuši izplatīt grāmatas pa dzīvokļiem un Dievs devis ieinteresētus cilvēkus, kuri vēlas, lai viņus apmeklē un ar viņiem parunā. Kad gājām pa dzīvokļiem ar aptauju un dāvinājām grāmatas, bija gadījumi, kad kādi vēlējās uzzināt vairāk un tad mēs devāmies pie viņiem un veidojās sarunas.

Vai cilvēki labprāt atsaucas un pieņem piedāvātās grāmatas? Pastāstiet, lūdzu, kādus savus piedzīvojumus!

Olga Sokolovska: Kad sāku kalpot, vispirms domāju, kurp lai dodamies, bija doma iet uz rūpnīcām, fabrikām, bet tas bija padomju laiks, tā saucamais pārbūves laiks, rūpnīcas sāka slēgt, un es sapratu, ka tas nav īstais laiks rūpnīcu un fabriku apmeklējumiem. Lūdzu, lai Dievs atklāj, parāda, kurp doties. Tā nu saņēmām pamudinājumu doties uz slimnīcām. Tajā laikā dzīvoju Rīgā, un mēs devāmies uz 1. slimnīcu. Savā sabatskolas klasītē izteicu šo aicinājumu, un divas māsas atsaucās. Sākām apmeklēt 1. slimnīcas Traumatoloģijas nodaļu. Pirkām grāmatas. Dārgām grāmatām naudas nebija, tāpēc iegādājāmies brošūras un dāvinājām slimniekiem, liecinājām viņiem. Šajā nodaļā bija cilvēki, kuri tur ārstējās pat veselus 6 mēnešus, nācām pie viņiem, vadījām nodarbības, sarunājāmies, daudz liecinājām.

Bija kāds gadījums, kad Juglā notika evanģelizācijas seminārs, es tur runāju par veselības reformu. Pie manis pienāca kāda sieviete un jautāja: "Oļā, vai jūs mani neatceraties?" Atbildēju: "Nē." Tad viņa atgādināja, ka esmu nākusi pie viņas uz slimnīcu. Nu šī sieviete bija iepazinusi Jēzu Kristu, glābšanas plānu un pieņēmusi Viņu par savu Glābēju. Tad viņa bija uzzinājusi, ka mūsu draudze Juglā rīko šo evanģelizācijas pasākumu, viņa turp atnāca un tika kristīta.

Kad devāmies uz slimnīcu, palātās

pie vīriešiem bieži nevarējām iet, jo daudzi tur gulēja neapģērbti. Tad es lūdzu Dievu, lai Viņš pamudina atsaukties šai kalpošanai brāļus. Izteicu šo aicinājumu draudzē, atsaucās divi brāļi, tad vēl viens, un visbeidzot tika noorganizēta Misijas nodaļa.

Tā nu sākumā devāmies uz slimnīcām, bet iznāca tā, ka daudzās vietās mūs vairs nevēlējās uzņemt, mums atteica šo apmeklējumu iespēju. Tad 1994. gadā man Dieva žēlastībā radās izdevība viesoties Aluštā², jaunā draudzē, kura arī bija sarīkojusi evanģelizācijas semināru. Tur saņēmām pamudinājumu doties ar grāmatām, ar evanģelizāciju uz Sudaku³, man ļoti patika šī pilsēta. Brīnumainā veidā automašīnā, kurai nedarbojās bremzes un nebija izieta tehniskā apskate, šķērsojām četrus ceļu policijas posteņus ceļā uz Simferopoli⁴, ieradāmies tur, izdalījām daudz grāmatu, bet pēc tam ar brāli aizbraucām uz Sudaku un tur staigājām pa dzīvokļiem ar grāmatām. Cilvēki ļoti labprāt atsaucās, ņēma grāmatas. Atgriežoties atpakaļ, lūdzu, lai tur tiktu nodibināta draudze, lai notiktu evanģelizācija. Pēc gada vai diviem tur patiešām tika sarīkots evanģelizācijas seminārs un nodibināta draudze. Tā bija brīnišķīga liecība par Dieva darbu!

Atgriežoties Rīgā, saņēmām pamudinājumu no Dieva organizēt misionāru grupu un apstaigāt dzīvokļus, piedāvājot mūsu grāmatas. Grāmatas dāvinājām, saņēmām ziedojumus, paši ziedojām grāmatu iegādei. Cilvēki ļoti labprāt šīs grāmatas pieņēma. Grāmatas izplatījām gan Rīgā, gan Baldonē, kur mācītājs Andrejs Āriņš sarīkoja evanģelizācijas semināru, tur ieradās arī daudzi, kas iepriekš bija nēmuši no mums grāmatas un dzirdējuši mūsu liecināšanu.

Regīna Krapāne: Tieši tagad un tieši jauniešiem, īpaši tādiem, kuri valkā pīrsingus, ir tetovējušies, izkrāsojušies, ir lielas slāpes uzzināt, kas mūs sagaida nākotnē, un uzdot jautājumus. Kad saku, ka priekšā gaida bēdu laiks un tam jāgatavojas,

² Alušta – kūrortpilsēta Ukrainā, Krimas pussalas dienvidos Melnās jūras krastā.

³ Sudaka – kūrortpilsēta Ukrainā, Krimas pussalas dienvidu krastā.

⁴ Simferopole – pilsēta Krimā, Ukrainā, administratīvais centrs.

bet pēc tam būs Kristus otrā atnākšana un mūžīgā dzīvība, kas nav salīdzināma ne ar ko uz šīs zemes, kā reakcija nāk sajūsma, acis iedegas priekā, ir bijuši gadījumi, kad mani pat apskauj.

Kādā vietā iegāju mēnesi pēc tam, kad biju uzdāvinājusi “Lielo cīņu”. Olga, sieviete, kura paņēma grāmatu, nāk man pretī, sveicina un saka: “Nu es saprotu, kas notiek.” Vēl cita sieviete piezvanīja man un jautāja: “Ko lai tagad daru?”

Kāds anglis autoostā paņēma “Lielo cīņu” krievu valodā un teicās to iedot saviem krievu draugiem.

Reiz man bija palikusi vēl pēdējā grāmata. Bija jādodas uz pilsētu darīšanās, Dievs deva domu paņemt grāmatu līdzī. Turpat pieturā iedāvināju to mātei ar trim bērniem, un mazulīte par pateicību pacēla košu rudens lapu un sniedza to man.

Kamēr grāmatu nav, Dievs pamudināja paņemt Daga Bačelora diskus par pēdējo dienu notikumiem, tie pieejami vairākās valodās. Atkal autoostā jaunieši, puīši un meitenes, 5–6 cilvēki, iet man garām, runājas angļu valodā. Piedāvāju viņiem disku par Zemes nākotni. Paņēma, pateicās un devās tālāk savās gaitās. Viens mirklis, un cilvēkiem radās iespēja uzzināt patiesību.

Klaudija Muceniece: Ir atsaucīgi cilvēki, kuri labprāt pieņem grāmatas un pat lūdz, lai iedodu grāmatas arī viņu radniekiem, nosauc pat vārdus, kuriem viņi šīs grāmatas vēlas dāvināt. Protams, ar lielu prieku izpildu viņu lūgumu.

Piedzīvojumu ir ļoti daudz. Vēlos pastāstīt vienu no pēdējiem gadījumiem, kad staigāju ar grāmatām pa kādu māju kompleksu, ko veido trīs kopā savienoti sešstāvu nami. Tur pie durvīm, protams, ir kodu atslēgas un iekļūt iekšā nemaz nav tik vienkārši. Bet Dievs Savā žēlastībā mani ieveda pa šīm slēgtajām durvīm, un daudzi cilvēki saņēma grāmatas. Kad jau beidzu apstaigāt otro namu, ejot ārā, ieraudzīju, ka pie mājas stāv policijas auto. Pirmajā brīdī iedomājos, vai tas nav atbraucis manis dēļ. Piegāju klāt, viņi mani uzreiz atpazīna, acīmredzot pēc apraksta, un piedāvāja aiziet kopā ar mani līdz manam auto un atvērt bagāžnieku, lai redzētu, kādas grāmatas piedāvāju. Es viņiem tās

parādīju. Viens no policistiem piepeši, ieraudzījis grāmatu “Dinamiskā dzīve”, ļoti par to ieinteresējās un teica, ka viņi ar sievu tikko pievērsušies veģetāram dzīvesveidam un ka viņiem šī tēma ļoti interesē.

Viņš palūdza man šo grāmatu, un es viņam to iedevu. Piedāvāju arī “Lielo cīņu”, jo daļu šīs grāmatas komplektā. No “Lielās cīņas” viņš tomēr atteicās, bet “Dinamisko dzīvi” paņēma.

Viņa pārinieks gribēja vest mani uz policijas iecirkni, bet tas, kurš bija paņēmis grāmatu, iebilda, ka manā rīcībā nav nekā sodāma, ka es šīs grāmatas nepārdodu, bet vienkārši dāvinu. Gala rezultātā mani palaida vaļā, un es saņēmu drosmi pajautāt, vai varu turpināt dalīt grāmatas, nebiju vēl paguvusi izstaigāt trešo namu. Viņi atbildēja, ka varu iet, jo nedaru neko nelikumīgu.

Un vēl kāds īpašs stāsts. Savulaik, kad strādāju Anglijā, mēs katru svētdienu kopā ar brāļiem un māsām dalījām lielā tirgū grāmatas 16 valodās. Bija ļoti daudz gribētāju. Daudzi pieņēma grāmatas, deva par tām ziedojumus. Kad atgriezos Latvijā, man pietrūka daudz no šiem cilvēkiem, bija vēlme satīties un parunāties. Līdzko pandēmija beidzās, man radās izdevība atkal turp aizbraukt, un jau pirmajā svētdienā es devos uz tirgu, kurā bijām darbojušies. Redzēju, ka krievu valodā runājošo tur nav, ir tikai rumāņi. Man līdzī bija tulks, parunājāmies, apmainījāmies pieredzes stāstiem. Tad izrādījās, ka kāda no viņu liecībām ir saistīta ar mani. Biju ļoti pārsteigta un teicu: “Kā tas var būt?” – “Jā,” viņi atbildēja.

“Pie mums reiz pienāca kāds vīrs un teica, ka pirms pieciem gadiem paņēmis no kādas sievietes un gara auguma vīrieša Bībeli poļu valodā, ka šī sieviete piedāvājusi viņam vēl mazu grāmatīņu “Droga do Chrystusa” (“Ceļš pie Kristus”) un teikusi, lai viņš tās nelasa tā, kā lasa parastas grāmatas, bet ar lūgšanu – lai Dievs dāvā Svēto Garu un lai viņš var visu izprast.” Tad atcerējos šo vīrieti. Viņš toreiz gāja mums garām acīmredzot kopā ar sievu, apstājās pie mūsu grāmatu galda, bet sieva mudināja viņu iet tālāk, neļāva apskatīt grāmatas. Sāku klusībā pie sevis lūgt par viņiem. Pagāja kāds laiks, pie mums jau bija viesojušies daudzi interesenti. Te piepeši redzu – kāds brīnums – šis

vīrietis nāk atpakaļ, bet viņa sieva turas nomaļus. Viņš pienāca, un es iedevu viņam grāmatas.

Tagad no rumāņu brāļiem uzzināju šī vīrieša stāstu. Viņš bija ieradies no Polijas, kur tika piekopus visai sliktu dzīvesveidu – bija narkomāns, daudz klaiņoja, lietoja alkoholu. Tad kādā reizē viņš bija lūdzis: “Dievs, ja Tu esi, liec, lai mana dzīve izmainās!” Izmaiņas patiešām notika. Viņam piezvanīja draugs un piedāvāja doties uz Angliju. Ierodoties Anglijā, viņš sāka interesēties par garīgiem jautājumiem un, ieraudzījis tirgū mūsu grāmatu galdus, paņēma abas grāmatas. Viņš sāka tās lasīt, un Dieva Gars tik brīnumaini pie viņa darbojās, ka viņš pats pieņēma sabata patiesību un visas mūsu draudzes pamatmācības – gan par mirušo stāvokli, gan citas. Tā Dievs pie viņa individuāli darbojās. Pamazām viņš atteicās no narkotikām, alkohola, tabakas. Šīs pārmaiņas viņā notika kā kaut kas pats par sevi saprotams. Tad viņš sāka apmeklēt dažādas draudzes, meklēdams to, kurā tiek ievērots viss, ko Dievs viņam bija atklājis, bet, lai kurp viņš ietu, visur ievēroja tikai svētdienu. Tad kāds viņam pajautāja, kur viņš šīs grāmatas iegādājies, viņš atbildēja: “Tirgū.” – “Nu tad aizej uz tirgu un pajautā, no kādas draudzes ir šie cilvēki.” Vīrietis aizgāja uz tirgu, sastapa mūsu brāļus un uzzināja, no kuras draudzes esam. Tad viņš jautāja brāļiem: “Vai pareizi saprotu Dieva Gara teikto, ka man jāklūst par veģetārieti?” Saņēmis apstiprinājumu, viņš arī kļuva par veģetārieti. Viņam tika iedota mūsu draudzes adrese, un es pastāvīgi lūdzu par šo cilvēku, lai viņš tiek kristīts un kļūst par mūsu brāli.

Līga Jasinska: Protams, ne jau katrs atsaucas, cits ir noraidošs un negrib neko dzirdēt, bet vienmēr ir cilvēki, kas labprāt atsaucas un pieņem grāmatas. Es darbojos arī ar mūsu laikrakstu izplatīšanu, iznēsāju cilvēkiem, kuri ir uz tiem parakstījušies, ar dažiem izveidojies kontakts. Vienai sievietei katru mēnesi personīgi iedodu avīzes. Šai sievietei ir 86 gadi, biezu grāmatu viņa vairs nevar izlasīt, bet avīzes lasa labprāt un ir iepriecināta, ka šādā veidā var tuvāk iepazīt Dievu.

Laila Možeiko un Ināra Daga: Jā, cilvēki ir atsaucīgi. It īpaši laukos.

Daudzi ir pateicīgi, ka par viņiem kāds interesējas un atnes klāt grāmatas. Viņi to novērtē, vēl mums visu labu, saka paldies par to, ko darām.

Šajā kalpošanā ir daudz piedzīvojumu. Ir bijis tā, ka mājas saimnieki, pie kuriem ejam, izrādās, nav mājās, bet tieši tajā brīdī tur iebraukuši viņu ciemiņi un paņēmu grāmatas. Pie kādas sievietes, kamēr viņa izvēlējās grāmatu, ienāca paziņa no citas mājas un paņēma grāmatu arī sev.

Ginta Stūre: Ar laiku daudz kas ir mainījies. Pandēmija ir darījusi cilvēkus piesardzīgākus. Internetā plaši pieejamā informācija un ekonomiskās grūtības ir veicinājušas to, ka cilvēki vairs nevēlas iegādāties grāmatas, jo tās nav pirmās nepieciešamības prece. Līdz ar to ir mainījušās grāmatu evaņģelizācijas metodes. Sadarbojoties ar brāļiem un māsām no dažādām draudzēm, esmu piedalījies grāmatu dāvināšanā, piemēram, pasniedzot tās kopā ar koristu rakstītu novēlējumu pēc mūsu kora "Gaismas ceļā" koncertiem vai arī pilsētā uz ielas izvietojot grāmatu galdus sadarbībā ar izdevniecību "Patmos" un dāvinot grāmatas, kuras cilvēki paši izvēlas. Esmu arī uz Ziemassvētku laiku veidojusi video par Jēzu, par to, ka Viņš ir lielākā dāvana cilvēcei un ka ir iespēja saņemt dāvanā "Laikmetu ilgas" – grāmatu, kas stāsta par Jēzu un Viņa dzīvi. Vairāki interesenti atsaucās šai iespējai.

Esmu gājusi pa parkiem un dažādām publiskām vietām, uzrunājot cilvēkus un jautājot, vai, viņuprāt, šajā nedrošajā laikā ticība Dievam varētu dot palāvību un mieru par nākotnē gaidāmo. Citreiz izmantoju kādu konkrētu dienu, piemēram, Vasarsvētkus, un dāvināju grāmatas. Mums draudzē bija organizēta Ģimenes diena. Šai dienā pasniedzām cilvēkiem uz ielas dāvaniņu, kurā bija zemeņu stādiņš kopā ar kādu grāmatu.

Noteikti plašas iespējas paver internets, jo tur atrodamas dažādas grupas, kurās var piedāvāt grāmatas par simbolisku, salīdzinoši nelielu samaksu un cilvēki var izvēlēties to, kas viņus saista.

Žēlastības durvis vēl ir atvērtas, mums vēl ir iespēja darboties. Nezinām, cik ilgi tās vēl būs vaļā,

tāpēc aicinu brāļus un māsas, kuri varētu iesaistīties, iet un darboties, kamēr vēl ir laiks.

Kāda satura grāmatas cilvēkus interesē vairāk – grāmatas par veselību, liecības un ticības piedzīvojumi vai varbūt pravietojumi un nākotnes notikumi?

Olga Sokolovska: Pēc manas pieredzes cilvēkiem šodien vairāk interesē grāmatas par pravietojumiem un nākotnes notikumiem. Protams, ļaudis domā arī par veselību, un arī šīs grāmatas tiek labprāt pieņemtas, bet mana pieredze apliecina, ka pravietojumi ļaudis interesē visvairāk.

Regīna Krapāne: Cilvēki alkst uzzināt, kas viņus sagaida nākotnē.

Klaudija Muceniece: Šobrīd esmu koncentrējusi visu uzmanību tieši grāmatu "Lielā cīņā" un "Dinamiskā dzīve" izplatīšanai, jo šīm grāmatām jātiek pasniegtām abām kopā, lai cilvēki pieņemtu gan veselības vēsti, gan uzzinātu par "Lielajā cīņā" atklātajiem pravietojumiem, jo veselības reforma ir triju eņģeļu vēsts labā roka.

Ļaudīm interesē apskatīties visu, kas ir piedāvājumā. Kad deviņdesmitajos gados un divtūkstošo gadu sākumā vēl nodarbojos ar kolportāžu, daudzi pirka grāmatas par veselību, attiecībām ģimenē, protams, arī garīga satura grāmatas.

Tagad, kad nodarbojos ar "Lielās cīņas" izplatīšanu, varu teikt, ka šī grāmata cilvēkiem ļoti interesē, jo es par to stāstu kā par grāmatu, kura garīgā nozīmē ir vērtīgāka par sudrabu un zeltu, kā raksta Elena Vaita. Ir prieks dalīties Kristus otrās atnākšanas cerībā, aicināt ļaudis tai gatavoties, izturēties pret to ar lielu atbildību, jo laiks ir ļoti īss, un ir mums ir ļoti paveicies, ka esam satikušies un varu viņiem šo nopietno, sirsnīgo vēsti caur grāmatu "Lielā cīņā" piedāvāt, mudinot to rūpīgi izlasīt.

Līga Jasinska: Vairāk interesē liecības, ticības piedzīvojumi, arī grāmatas par lūgšanu man ir prasītas. Īpaši to jautājuši tie, kas guļ slimnīcā. Pirms kovida gājām apmeklējums uz Daugavpils slimnīcu, daudzi ieklausījās un paņēma gan dažāda veida grāmatas, gan laikrakstus.

Laila Možeiko un Ināra Daga: Ir

dažādi cilvēki un dažādas intereses. Citiem interesē veselības jautājumi, citiem – vairāk garīgi jautājumi, un viņi ņem grāmatiņas "Ceļš pie Kristus", "Domas no Svētību kalna". Ir cilvēki, kuri pirms satikšanās ar mums jau pazīst Eleni Vaitu un ir lasījuši viņas grāmatas.

Andrejs Moisejevs: Ļaudīm vairāk interesē garīga satura grāmatas – par pravietojumiem un gaidāmajiem notikumiem.

Viena no grāmatu evaņģelistu pieprasītākajām grāmatām ir "Lielā cīņa". Kāda ir jūsu pieredze, izplatot šo grāmatu?

Olga Sokolovska: Kopš 2000. gada pilnībā nodevos "Lielās cīņas" izplatīšanai.

Ir gadījumi, kad cilvēki paņēmu grāmatas un caur tām atnāk uz draudzi. Manā praksē ir vairāki šādi gadījumi. Pirms pandēmijas daudz devāties uz slimnīcām sabatos un dāvinājam cilvēkiem grāmatas, lielākoties "Lielo cīņu". Bija gadījums, kad cilvēks izlasīja šo grāmatu, atnāca uz draudzi un tika kristīts. Bija kāda sieviete, kas šādi atnāca uz draudzi un atveda savu meitu, kura arī tika kristīta. Reiz cilvēks pēc "Lielās cīņas" izlasīšanas sāka meklēt mūsu draudzi un pēc trim gadiem to beidzot atrada. Bija gadījums, kad pansionātā iedāvināju "Lielo cīņu", sāku ar šiem cilvēkiem uzturēt attiecības, kāda sieviete izgāja Bībeles stundas un tika kristīta mūsu draudzē.

Tādi gadījumi, kad, izlasot "Lielo cīņu", cilvēki aizdomājas par dzīves jēgu, uzdod jautājumus, atsaucas Bībeles stundām, bijuši ne viens vien. Ceram uz vēlā lietūs izliešanos un skaļo saucieni, kad cilvēki, kuru sirdi Dievs jau būs sagatavojis, atsauksies.

Regīna Krapāne: "Lielo cīņu" ņem visu ticību ļaudis – katoli, pareizticīgie, Vasarsvētku draudzes locekļi. Tikai Jehovas liecinieki neņem, kaut gan viens izņēmuma gadījums bija, jo mums ar šo sievieti izveidojās draudzīgas attiecības. Īpaši labprāt "Lielo cīņu" pieņem jaunieši. Tāds prieks par šo atmodu un atsaucību, kad tieši uz ielas pieeju klāt un grāmatas tiek paņemtas!

Līga Jasinska: Vēl slimnīcas laikos man bija iespēja pastāstīt par sabatu – kad tas sākas un kad beidzas. Slimnieces ieklausījās manos vārdos. Sieviete, kurai iedāvināju "Lielo

cīņu”, bija kāda pazīstama aktiera māte, viņa bija labprātīga pieņemt šo grāmatu. Šī sieviete bija jau gados, bet, ceru, paguva to izlasīt un saprast vēl vairāk patiesības.

Šajā vasarā, kad bijām Valmierā, ne katrs grāmatas paņēma, bet tie, kuri paņēma un ar kuriem izveidojās sarunas, bija patiesi ieinteresēti. Kāds jauns vīrietis atvēra savas mājas durvis un, kad es viņam par šo grāmatu pastāstīju un to piedāvāju, viņš ar prieku to pieņēma un teica, ka noteikti izlasīs. Kad ar mūsu no Daugavpils izplatījām šo grāmatu mūsu pilsētā, piedzīvojām, ka to labprāt ņem jauni cilvēki, kuru ikdienas darbs norit pie datora.

Nēsājot grāmatas pa mājām, ir gadījies sastapt ļoti pateicīgus cilvēkus, kuri pat saka: “Paldies! Jūs darāt tik labu darbu!” Paņemot “Lielo cīņu”, šādi ļaudis no sirds priecājas.

Esam izplatījuši “Lielo cīņu” arī vienkārši uz ielas, pie veikala. Kāda sieviete pat no prieka mani apskāva par to, ka dabūjusi “Lielo cīņu”, lai gan nemaz daudz nepārprasīja, kas šai grāmatā ir, bet viņai bija tāds prieks to saņemt. Arī tādi gadījumi ir, kad tu nepaspēj cilvēkam daudz neko pastāstīt, bet viņš jau ir ar pateicību grāmatu paņēmis. Tad var tikai lūgt Dievu, lai viņš to lasa un nāk pie dziļākas patiesības izpratnes.

Ja cilvēks nav gatavs tik biežai grāmatai un tāpēc noraida, dodu kādu plānāku grāmatiņu, kas viņam būtu vieglāk saprotama, piemēram, “Ceļš pie Kristus”.

Klaudija Muceniece: Man ir kāds piedzīvojums, kuru vēlos pastāstīt. Tajā brīdī izplatīšanai man nebija grāmatas par veselību, bet bija tikai “Lielā cīņa”. Tas notika Zilākalnā. Izstaigāju kādu divstāvu māju un satiku tur tikai vienu cilvēku, kurš mani izlamāja un teica, ka viņam nekas nav vajadzīgs, lai beidzu nodarboties ar muļķībām, kā viņš to nosauca, un lai netraucēju cilvēkus. Atvainojos un devos prom.

Pēc kāda laika ar kolēģi Valentīnu Paškēviču nolēmām vēlreiz izstaigāt dzīvokļus, kuros pirmā apmeklējuma laikā neviena nebija mājās. Un atkal man iekrita tieši šī māja. Grāmata man bija tikai viena – “Lielā cīņa”. Gāju un lūdzu Dievu: “Kungs, kaut nu es atkal nesataptos ar to cilvēku!” Man šķita, ka biju iegaumējusi, kurā dzīvoklī

šis cilvēks dzīvo, lai es no jauna viņu neiztraucētu. Bet, kā jums šķiet, kas notika? Pirmajā dzīvoklī, pie kura durvīm piezvanīju, man atvēra tieši šis cilvēks un teica: “Tā atkal esat jūs?” Es jau iekšēji sarāvos, gatava uzklaut visu, ko viņš man teiks. Bet te piepeši viņš saka: “Dodiet man to grāmatu! Nesen sāku lasīt Biblii, un man ir tik daudz jautājumu. Toreiz jūs teicāt, ka šī grāmata paskaidro Daniēla un Atklāsmes grāmatu, un man tās ļoti interesē, dodiet man šo grāmatu, un liels jums paldies!” Tā arī šķirāmies, un es biju tik pateicīga Dievam, jo, kā mēdz teikt, cilvēks pieļauj, bet Dievs atļauj.

Andrejs Moisejevs: Īpaši pēdējā laikā daudzi nezina, kas viņus sagaida. Kādam ir bail, kāds vienkārši vēlas uzzināt ko vairāk par nākotni, tāpēc visraitāk norisinās tieši grāmatas “Lielā cīņa” izplatīšana.

Laila Možeiko un Ināra Daga: “Lielā cīņa” nav pirmā grāmata, ko dodam cilvēkiem lasīt. Cenšamies katram atrast individuālu pieeju, ņemot vērā, cik dziļa ir viņa izpratne par garīgiem jautājumiem. “Lielo cīņu” dodam, kad cilvēks ir iepazinies ar Kristu, izlasījis citas grāmatas. Bet ir arī izņēmuma gadījumi. Ja cilvēkam interesē vēsture, dodam viņam “Lielo cīņu”, ja viņš ir no citas konfesijas un viņam jau ir izpratne par Kristu, tad arī dodam šo grāmatu.

Bija gadījums, kad, apmeklējot lauku mājas, nonācām pie atstatus esošas garāžas. Tajā brīdī pie tās piebrauca vīrietis, izkāpa no auto un jautāja par tālākajiem notikumiem pasaulē. Tas notika brīdī, kad tikko bija iesācies karš Ukrainā. Mēs iedevām viņam “Lielo cīņu”. Viņš to paņēma un aizbrauca. Palika iespaids, ka Dievs viņu vadījis uz šo vietu tikai tāpēc, lai viņš dabūtu šo grāmatu.

Vai esat pamanījuši cilvēkos slāpes pēc Dieva, pat ja viņi paši neprot tās nosaukt vārdā?

Olga Sokolovska: Parasti cilvēki saka, ka tic, bet īpašas slāpes pēc Dieva neesmu novērojuši.

Laila Možeiko un Ināra Daga: Ir daļa cilvēku, kuri ilgojas pēc Dieva, un viņiem ir gana jautājumu. Šādu cilvēku ir pietiekami daudz, un mums viņi jāuzmeklē. Bet ir daļa cilvēku, kuri jūtas apmierināti ar to, ka ir kristīti un iesvētīti, un domā, ka tad ar viņiem viss ir kārtībā.

Klaudija Muceniece: Jā, protams! Tas ir ļoti un ļoti pamanāms. Kad runājos ar cilvēkiem, redzu, ka daudzos ir liela neizpratne par to, kas notiek pasaulē. Cilvēki nevar atrast atbildes tajos informācijas avotos, kuri viņiem ir pieejami. Tāpēc mūsu, literatūras evaņģelistu, uzdevums ir pievērst viņu skatu Dievam, Debesīm, Dieva Vārdam un pastāstīt visu, kas cilvēci sagaida nākotnē.

Līga Jasinska: Ir cilvēki, kuros jūtu interesi. Daudzi apzinās, ka ir pēdējais laiks, un ir gatavi uzzināt vairāk par garīgām lietām.

Ko vajadzētu izmainīt izdevniecības “Patmos” un Latvijas draudžu savienības darbā, lai ar grāmatu izplatīšanu varētu aizsniegt vairāk cilvēku?

Klaudija Muceniece: Cilvēkos ir lielas slāpes, un šis ir laiks, kad ir īpašas izdevības, cilvēki ir atvērti. Mēs nezinām, cik ilgi tāds laiks turpināsies. “Lielās cīņas” izdošanai ļoti nepietiek līdzekļu. Ir ļaudis, kurus uzrunāju caur starptautiskajām lūgšanu grupām, un viņi ziedo šīs grāmatas izdošanai. Aicinu arī Latvijas draudžu locekļus ziedot šim mērķim, lai grāmatas varētu izdot lielās tirāžās un vienas grāmatas pašizmaksa samazinātos.

Regīna Krapāne: Izdevniecība varētu izdot brošūras ar mūsdienu grāmatu evaņģelistu liecībām, lai iedvesmotu draudzes locekļus nebaidīties iet evaņģelizācijā ar grāmatām. Ļaudis beidzot ir gatavi mūs uzklaut, bet pirms tam ir daudz un nopietni jālūdz, jānāk krusta pakājē un jāieskatās Kristus sejā. Tad nāks šķīstījošās asaras un Dieva Svētais Gars runās uz jums – kurp doties, pie kādiem cilvēkiem jāpieiet, kas jāsaka. Tas ir Svētā Gara darbs. Mēs, kolportieri un grāmatu evaņģelisti, esam tikai kājas un rokas, bet runātājs ir Svētais Gars.

*Sagatavoja Vilnis Latgalis un
Anitra Roze*

ADVENTISTU GRĀMATU IZDOŠANA LATVIJĀ

Tā īsti adventistu grāmatu izdošana Latvijā notika vien pēc Latvijas neatkarības atgūšanas. Līdz tam mūsu zemē bija izdoti tikai periodiskie izdevumi, bet grāmatas un traktāti – adventistu izdevniecībā Hamburgā, Vācijā. Pirmā grāmata bija E. Vaitas “Kristīgā sātība” krievu valodā 1898. gadā.

1914. gadā, līdz ar Pirmo pasaules karu, Latvijas adventistu sakari ar vācu izdevniecību pārtrūka. Arī Krievijā pastāvēja ierobežojumi literatūras izdošanā, kuri vēl pastiprinājās pēc boļševiku revolūcijas.

Precīzs Latvijas rakstu apgāda dibināšanas laiks nav zināms, taču tas varēja būt aptuveni 1920. gadā – līdz ar Latvijas atbrīvošanas kara beigām. Šī adventistu grāmatu apgāda uzdevums bija apgādāt ar adventistu literatūru Latvijas septītās dienas adventistu draudzes un, ar kolportieru palīdzību, vietējos

iedzīvotājus. Par grāmatu apgāda darbu atmiņas nav saglabājušās. Palikušas ir vienīgi pirmskara grāmatas, kuras uzticīgi kalpojušas visus padomju gadus kā vienīgie literārie liecinieki, kuri devuši papildu garīgo barību.

Savas tipogrāfijas adventistiem Latvijas brīvvalsts laikā nebija. Grāmatas tika iespiestas pārsvarā Valtera un Rapas tipogrāfijā Rīgā. Grāmatu apgāds vispirms izvietojās Rīgā, Dzirnavu ielā 45/47, bet tad tam bija arī veikals Brīvības ielā 11 (tagad Baznīcas 12a pagalmā). Ēka, kurā atradās šis veikals, nav saglabājusies. Tas darbojās aptuveni 20 gadus, līdz 1940. gadā valsts iestādes pieprasīja tā slēgšanu.

Grāmatas aktīvi izplatīja arī kolportieri, kuri tās aiznesa līdz attālākajām mājām laukos. Arī kolportieru darbība turpinājās vien līdz 1940. gadam, kad to strauji pārtrauca padomju valsts iestādes. Tad, no 1940. gada līdz 1985. gadam, iestājās pārtraukums, kad adventistu draudzei nebija iespēju izdot savu literatūru.

1985. gadā, kad vēl pastāvēja padomju vara, ar reliģiju un kultu pilnvaroto bija panākta vienošanās par Septītās dienas adventistu draudžu kalendāra izdošanu draudžu vajadzībām. Kopš 1985. gada padomju valstī bija iesākušās politiskās pārmaiņas, kuras nāca par

labu arī reliģiskajai brīvībai. Kopš šī gada tika izdoti arī lūgšanu nedēļas lasījumi un sabatskolas materiāli.

1986. gadā Baltijas ūnijas padomei atļāva izdot U. Boimera grāmatu “Mēs gribam tikai tavu dvēseli”, kas tika iespiesta Talsu tipogrāfijā 10000 eksemplāru metienā. Šī bija pirmā grāmata pēc tik ilga pārtraukuma.

Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas 1991. g. tika izdota A. Maksvela “Dievs atklāj nākotni” par Daniela grāmatu, “Kristus un Viņa atnākšana” par Atklāsmes grāmatu un Elenas Vaitas “Ceļš pie Kristus”. 1992. g. Baltijas ūnija izdeva metodiskos materiālus “Rokasgrāmata sabatskolas skolotājiem”, bet 1993. gadā “Draudzkopību” un 1994. gadā Dž. Vandemana “Tumšo spēku spēles.”

Tika atvērts arī grāmatu centrs – vispirms Vīlandes ielas 9. nama pagrabīnā. Tur blakus telpā atradās arī rotaprints, uz kura varēja pavairot dažādas publikācijas, bukletus, ielūgumus un Bībeles stundu materiālus. Par grāmatu centru atbildēja Edvīns Laudurģs.

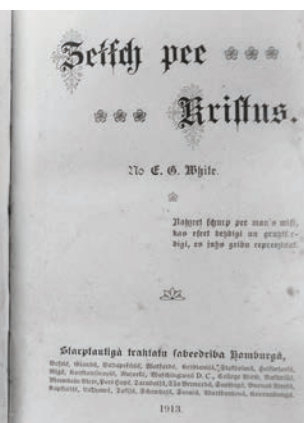
Kopš 1993. gada grāmatu centrs atrodas Baznīcas ielā 12a. Grāmatu centrā var iegādāties gan adventistu izdevniecības “Patmos” izdotās grāmatas latviešu valodā, gan ievestās grāmatas krievu valodā no Zaoskas izdevniecības (pie Tulas, Krievijā).

Apgāda literatūras reklāma, publicēta “Cīņas Sarga” Pļaujas svētku numurā 1927. g.

E. Vaitas “Ceļš pie Kristus” latviešu valodā. Grāmata iespiesta Hamburgā 1913. g.

Adventistu literatūras izdevniecība "Patmos" tika dibināta 1993. gadā ar Baltijas ūnijas padomes lēmumu. Pēc atmiņām nosaukumu "Patmos" esot piedāvājis Baltijas ūnijas padomes loceklis no Igaunijas mācītājs Ārne Kriskis. 1996. gada 3. decembrī izdevniecība "Patmos" tika reģistrēta uzņēmumu reģistrā.

Iesākumā bija tikai viens dators Baltijas ūnijas birojā (1992. g.), un neviens īsti nemācēja to lietot. Taču pamazām tika apgūta tā darbība. Tad tika iegādāti vēl datori izdevniecībai. Tika apmācīti teksta ievadītāji datorā, maketētāji un teksta korektori. Pamazām darbs gāja uz priekšu, bet kopsolī ar datortehnikas attīstību. Savas tipogrāfijas adventistiem nebija, jo tās uzturēšana būtu pārāk dārga.

Izdevniecība dažādās tipogrāfijās pasūtīja izdot ne tikai grāmatas, bet arī katru ceturksni regulāri apgādāja adventistu draudzes ar Bībeles izpētes materiāliem un misijas ziņām sabatskolai, kā arī sagatavoja citus iespieddarbus: rīta sveicienus, kalendārus, bērnu literatūru u.t.t.

Zigurds Laudurgs vispirms tika pieņemts vadīt Baltijas ūnijas izdevniecības nodaļu 1992. gadā, bet tad, no 1993. līdz 1999. gadam, vadīt izdevniecību "Patmos". 1999. gadā Zigurds devās uz mācībām Ņūboldas koledžā, un viņa vietā par izdevniecības vadītāju kļuva Dace Morica. Pēc mācībām Zigurds Laudurgs tika virzīts uz Baltijas ūnijas mantziņa amatu, un Dace Morica turpināja vadīt izdevniecību līdz 2007. gadam. Pēc tam, no 2007. līdz 2018. gadam, izdevniecību vadīja Ģirts Rozners. Kopš 2018. g. izdevniecību vada Anitra Roze.

Adventistu literatūras apgāds 1924. gadā. Rīgā, Dzirnavu ielā 45/47.

Pie Latvijas rakstu apgāda vārtiem Rīgā Dzirnavu ielā 45/47, 1924. g. Jānis Buile (ratos) literatūras izplatīšanas darbā. Aiz ratiem redzams LDS vadītājs K. Sutta un sekretārs A. Sprogis (baltā cepurē).

Starptautiskās traktātu biedrības izdotie Bībeles lasījumi par mūsdienu patiesību latviešu (1911) un krievu valodā (gads nav norādīts).

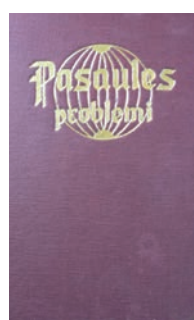

Elenas Vaitas "Lielā cīņa" latviešu un krievu val. Izdota Rīgā. Gads nav noradīts.

Septītās dienas adventistu draudžu kalendāri 1985. un 1990. gadam.

(Materiāls ņemts no grāmatas: Pešelis, Andris. *Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu darbinieki. In memoriam*. Otrais labotais un papildinātais izdevums. "Patmos", 2022, 648 lpp.)

Kolportieri Talsos

Kolportieri dodas darbā

Attēlā ir redzamas durvis un pa labi dziļumā uzraksts "Grāmatnīca" Brīvības ielā 11, Rīgā. Nams mūsdienās vairs neeksistē.

Adventistu grāmatu centrā Baznīcas ielā 12a 1998. g. Aiz letes Edvīns Laudurģs.

GRĀMATU TULKOŠANA UN IZPLATĪŠANA PADOMJU LAIKĀ

Aina Zariņa:

Atsaucoties žurnāla “Adventes Vēstis” redaktores aicinājumam pastāstīt par garīga satura grāmatu izdošanas vēsturi, vēlos dalīties atmiņās par šo tematu.

Latvijas brīvvalsts laikā Septītās dienas adventistu draudzes vadība jau bija rūpējusies par vairāku garīga satura grāmatu izdošanu. Tās tika tulkošanas no angļu vai vācu valodas. Iepazīstoties ar šiem vērtīgajiem darbiem, kādam vīram no adventistu Cēsu draudzes radās interese uzzināt arvien vairāk un vairāk par Dieva atklāto glābšanas plānu, par Viņa mīlestību pret katru cilvēku un par citiem kristīga dzīvesveida jautājumiem.

Tātad, lai uzzinātu kaut ko vairāk, bija jālasa svešvalodā. Bet kāpēc lasīt tikai sev, ja to visu var tulkot un arī pavairot? Un tā šis vīrs – Jānis Zariņš –, kurš 1953. gada janvārī bija atgriezies no izsūtījuma Krievijā, sāka tulkot grāmatas no angļu valodas. Viņš pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados bija mācījies Latvijas karaskolā Rīgā, beidzis arī Aviācijas skolu, dienējis artilērijas un aviācijas pulkos. To gadu leitnants Jānis Zariņš šajās skolās apguva arī angļu valodu, kas pēc daudziem gadiem ne tikai viņa, bet arī draudzes dzīvē ienesa svētības.

Būdams stipras gribas cilvēks ar noteiktu mērķi, viņš apņēma katru dienu iztulkot noteiktu lappušu skaitu. Šis plāns tika pedantiski ievērots – Jānis cēlās agri no rīta un tikai pēc noliktā tulkojuma izpildes devās pie ikdienas pienākumiem. Savas darbības laikā viņš iztulkoja vairāk nekā trīsdesmit dažāda nosaukuma grāmatas. Daļa no tām ir iespiestas tipogrāfijā. Tika tulkoti Elenas G. Vaitas darbi, bet dienas gaismu latviešu valodā piedzīvoja

arī citu autoru izdevumi, piemēram, H. M. S. Ričardsa “Gani manas avis”, Artūra E. Likeja “Dievs runā uz moderno cilvēku”, vairākas M. Vendena grāmatas.

Lai iegūtu grāmatas oriģinālu, reizēm ceļš bija ļoti sarežģīts. Šajā jautājumā palīdzēja kāds enerģisks vīrs, kurš bija ieinteresēts, lai garīgā literatūra taptu arī latviešu valodā un tiktu izplatīta. Tas bija Herberts Driķis un viņa ģimene. Daudzkārt viņš mēroja simtiem kilometru, līdz ņemot fotoaparātu, lai lappusi pēc lappuses nofotografētu kādu angļu valodā esošu grāmatu. Pēc tam sekoja uzcītīgu, pašaieliedzīgu cilvēku darbs improvizētā foto laboratorijā. Rezultātā kopijas nokļuva Jāņa Zariņa rokās.

Nelaime tikai tā, ka šajā materiālā burtiņi bija mazi, grūti salasāmi, bet Dievs cilvēkam devis gudrību izgatavot palielināmo stiklu – lupu. Iespējams, varat iztēloties šo apgrūtināmo darbošanos. Izmantojot lupu, tapa daudzu grāmatu tulkojumi, piemēram, “Padomi par barību un diētu”. Šis draudzīgais vēsturiskais palīgs manā pārziņā ir vēl šodien.

Tulkošanā sadarbojāmies ar Ilgu Rudzīti, Aivaru Ozoliņu, Niklāvu Adatu. Dažas grāmatas tulkoja mans vīrs Andris. Viņš arī organizēja visu šo darbu. Andrim patika savas pārdomas, kā arī Bibēlē atrastās patiesības un vēstures liecības apkopot trijās grāmatās: “Ierosmes tinumi”, “Seno praviešu balsis” un “Saprātīgi par ticību Bībelei”.

Līdz pirmās rakstāmāšinas iegādei uzcītīgi ļaudis tulkojumus pārrakstīja kladēs. To darīja Jāņa dzīvesbiedre Elza un viņa māsa Annas Rudzītes ģimene. Tika pārrakstīti apjomīgi darbi, piemēram, Elenas Vaitas “Lielā cīņa”, “Apustuļu darbi”, “Evaņģēlija kalpi”, “Sentēvi un pravieši”.

Rokrakstā tapušie darbi atrada ceļu arī pie citu draudžu ieinteresētām personām. Šāda veida pārrakstīšana gāja plašumā. Kad radās iespēja iegādāties pirmo rakstāmāšinu, darbs kļuva produktīvāks. Bija vairāki pārrakstītāji. Zinu, ka arī citās Latvijas draudzēs rakstāmāšina kļuva par ģimenes draugu. Lai pārrakstītās lapas kļūtu par iesietu grāmatu, palīdzēja Cēsīs dzīvojošais grāmatasveidētājs Arnis. Ja šīs grāmatas saliktu vienu virs otras, tad augstumā tās varētu sacensties ar daudzstāvu namu.

Gribu atvainoties tiem mašīnraksta lasītājiem, kuri reizēm sastapās ar ortogrāfijas kļūdām. Jo gadījās tā, ka viens nepareizs burts deva citu vārdu, līdz ar to izmainot tekstā teiktā domu.

Pagājušā gadsimta beigās pienāca diena, kad garīga satura grāmatas sāka iespiest tipogrāfijās. Šo iespēju izmantojām arī mēs. Visi tulkojumi bija mašīnrakstā, bet, lai nodotu darbu iespiešanai tipogrāfijā, vajadzēja to ievadīt datorā. To darīja Andris. Man bija iespēja vērot, cik rūpīgi un pacietīgi viņš veica šo darbu, pārdomājot katru teikumu. Ja saskaitītu tās stundas, ko viņš pavadīja pie datora, noteikti sanāktu gadi.

Daudzi tulkojumi bija veikti pirms desmit un pat vēl vairāk gadiem, bet valoda mainās. Laika gaitā arī mēs mācījāmies pareizi izteikties latviešu literārajā valodā. E. Vaitai bija savs valodas stils, un to centāmies saglabāt visos viņas darbos.

Pēc ievadīšanas datorā attiecīgais teksts tika nodots korektoram. Viņš uzrādīja gan gramatikas, gan izteiksmes kļūdas. Sekoja atkal labojums datorā un pārlesīšana vairākas reizes. Tad pienāca kārta maketētājam. Paldies viņiem (bija vairāki) par ieguldīto svētīgo darbu!

Pirmā tipogrāfijā iespiestā grāmata bija “Lielā cīņa”.

Dažkārt mums jautā – kāda bija varas iestāžu attieksme? Jā, bija kādi pasākumi no viņu puses. Vairākas reizes notika aizdomīgu mašīnu novietošana dažu metru attālumā no mūsu mājām. Bet ar to, šķiet, arī viss beidzās. Zobenī, kas bija vērsti pret šo darbu, jau pa ceļam salūza. Dievs Savu darbu sargāja.

Jānis Zariņš tulkoja dažādu autoru grāmatas. Kad pārskaitīju, cik no visa klāsta ir Elenas Vaitas darbi, tad secināju, ka tie ir mazākumā pret visiem pārējiem, bet vērtēti un lasīti gan par visu vairāk. Arī katrā Ģenerālkonferences sesijā no jauna tiek apliecināta uzticība viņas rakstiem.

Par “Liecībām draudzei” E. Vaita saka: “Grāmatai “Liecības draudzei” vajadzētu atrasties ikviena Sabata ievērotāja ģimenē, [...] tās vajag lasīt un atkal pārlasīt.” Vai kādam nepatīk brīdinājumi un pamācības, kas tur atrodamas? Tad padomājiet, cik rūpīga bija viņas pieeja šim darbam: “Es cenšos pasniegt vispārējus pamatlikumus un, kad ievēroju kādu teikumu, par ko baidos, ka tas varētu attaisnot kādu, lai ievainotu citu cilvēku, jūtos pilnīgi brīva to nepateikt, kaut gan tā ir pilnīga patiesība.” (Artūrs L. Vaitis. “Vēstis atlikušajiem”, 161. lpp.).

Ar dažādo grāmatu tulkojumiem, sākot no piecdesmito gadu beigām līdz mūsdienām, savu garīgo dzīvi bagātinājušas četras paaudzes.

“[...] publiskie izdevumi, iespiesti daudzās valodās, jāizkaisa līdzīgi rudens lapām.” (“Liecības draudzei” 4. sēj., 79. lpp.) Vai Jums patīk rudens lapu bagātais paklājs? Daudziem nepatīk, jo tas sagādā darbu. Jā, arī šīs “rudens lapas” – E. Vaitas raksti – sagādā personīgu darbu katram sevis pārveidē. Un tas bieži nepatīk. Reizēm dzirdami pārmetumi, ka viņas raksti tiek paaugstināti pāri Bībelei. E. Vaita pati tā nedarīja, bet vienmēr aicināja pirmajā vietā likt Bībeli. Viņas moto bijis: “[...] Bībele un vienīgi Bībele ir ticības un dzīves vienīgā mēraukla.” (Review and Herald, Oct. 16, 1855)

Arī Jāni Zariņu nedalīti Dievam pievērsa Bībele, kuru ticīgā māte uzdāvināja viņam uz kāzām ar ierakstu: “Mīļajiem bērniem lasīšanai uz mūžīgo dzīvošanu.” Tajā vakarā Bībele tika nolikta ne tajā redzamākajā vietā, lai viesi to

neievērotu, bet pēc daudziem gadiem viņš lūdza šo grāmatu Grāmatu atsūtīt uz darba nometni Tālajos Austrumos, un tā savu darbu paveica.

Vēl nedaudz par pašu Kunga vēstnesi.

“Lai gan Elena Vaita sava īpašā darba dēļ bieži vien bija uzmanības centrā, viņa nekad neprasīja, lai citi to ievērotu. Viņa neizvirzīja sevi kā paraugu vai mēru citiem. Viņa bija septītās dienas adventistu cīņas biedrs, cenžamās patikt savam Kungam, pilna cerības iegūt uzvaras vainagu, kad cīņa būs galā, bet bez pestīšanas garantijas, izņemot, ja paliks uzticīga un palausies uz sava dzīvā Glābēja nopelnu.” (Artūrs L. Vaitis. “Vēstis atlikušajiem”, 288. lpp.)

No savas puses varu ieteikt izlasīt Artūra L. Vaita grāmatu “Vēstis atlikušajiem”. Ja jums ir kādas šaubas vai neuzticība E. Vaitas rakstiem, ceru, ka tās visas zudīs.

Pateicība Dievam, kas sargājis un svētījis gan E. Vaitas, gan citu autoru vērtīgo grāmatu izdošanu latviešu valodā! Lai jums izdodas “lasīt un atkal pārlasīt” šos darbus!

Juris Driķis:

Nepieciešamāko rakstu izplatīšana mūsu draudzēs padomju laikos galvenokārt bija Dievam uzticīgu entuziastu pašuzpurīgs darbs. Par tā sākuma periodu varu līdzdalīt no savu vecāku arhīvu un atmiņu un citu vēstījumiem, bet par vēlāko periodu līdz PSRS sabrukumam – arī ar personīgi pieredzēto.

Otrais pasaules karš vēl nebija beidzies, kad draudzes vadība nozīmēja evaņģēlistu – sludinātāju Herbertu Driķi – darbā uz Alūksni. Visa viņa ģimene no Rīgas uz turieni pārcēlās ar kravas auto 1945. gada februāra naktī. No manas mātes Skaidrītes Driķes atmiņām: “Draudze mūs sirsnīgi sagaidīja. Pēc kara šausmām visi draudzīgi turējāmies kopā. Tajā laikā bija grūti ar iztiku. Staigāju klikatās ar koka zolēm. No cukura maisa, kuru nokrāsoju zaļu, pašuvu ķiteli, no balta palaga – kostīmu, ko iet dievnāmā. Kaut arī maize bija uz karītēm, dalījāmies ar tiem, kam nebija. Sludinātājs Ernests Klotiņš atbrauca uz vakarēdienu no Rīgas uz Alūksni ar velosipēdu. Pēc gada bija kristības vairākām dārgām dvēselēm.

Herberts ar draudzes vecākā Kārļa Kalviška palīdzību izgatavoja ierīci, ar kuru būtu iespējams ātrāk nekā ar rakstāmmašīnu pavairot rakstus, un nosauca to par rotaprintu. Es tulkoju, viņš pārrakstīja un pavairoja E. Vaitas un citus garīgus rakstus.”

1947. gada 4. jūlijā, piektdienā, kristīt piecas dvēseles no Rīgas Alūksnē ieradās sludinātājs Pēteris Purmalis, kuram bija 78 gadi, un vairāki citi draudzes viesi. Sestdien bija paredzēts Svētā vakarēdiena dievkalpojums, svētdien – misijas pasākumi Jaunlaicēnē un citur. Acīmredzot šie sekmīgie pasākumi izsauca sātana dusmas, jo 1947. gada 8. jūlija rītā pārpildītais autobuss, kas bija ceļā no Alūksnes, cieta katastrofā Smiltēnē, gāja bojā 27 cilvēki, tajā skaitā bija arī pieci Alūksnes draudzes viesi, kuri ar šo autobusu devās atpakaļ uz Rīgu.

Pēc šīs “gadsimta katastrofas”¹ Smiltēnē mani vecāki manīja, ka tiek izsekoti. Vēlāk kļuva skaidrs, ka čekisti pie bojā gājušajiem draudzes viesiem bija atraduši svaigi pārtulkoto un ar rotaprintu pavairoto E. Vaitas rakstu vienādos eksemplārus un tagad meklēja, kur “svētajiem” ir tā “drukātava”. Māju novēroja divi vīrieši. Sākās draudzes locekļu un apmeklētāju pratināšana, vācot liecības un lietiskos pierādījumus par H. Driķa misijas aktivitātēm.

1948. g. jūnija beigās Alūksnē atkal bija paredzētas kristības. Bija pieteikušās un sagatavotas septiņas personas. Bet pēdējā sagatavošanās nedēļā, 1948. g. 23. jūnijā, H. Driķi viltīgā veidā izsauca uz Alūksnes izpildkomiteju. Diemžēl no turienes viņš mājās Alūksnē vairs nepārnāca, jo tika arestēts. Naktī viņu stingrā apsardzībā nogādāja Rīgā, VDK šausmu “Stūra mājā”, tagadējā Stabu un Brīvības ielas stūrī. Tūlīt pēc viņa aresta tika veikta kratīšana draudzes sapulču telpās. Tur savāca vitrīnā lasīšanai izliktos “Adventes Vēstnešus”, “Mūsu Laikmets”, E. Vaitas “Ceļš pie Kristus” u. c. Arī Driķu ģimenes dzīvoklis tika vandāliski izkratīts. Daudzas lietas tika sabāztas maisos un atņemtas. Tika savāktas SDA grāmatas, īpaši vācu un angļu valodā. Tika atņemti Skaidrītes un Herberta veikto E. Vaitas un citas SDA literatūras tulkojumu uzmetumi

¹ Grūtups, G. *Gadsimta katastrofas Latvijā*. Rīga, 1999, 135.–137. lpp.

un manuskripti, dispozīcijas, filmas, diapozitīvi, kinoprojektors, diaprojektors un paštaisītais rotaprints, kā arī no albumiem izplēstas daudzas fotogrāfijas.

Cita starpā atņēma arī agrākā sludinātāja Jāņa Birziņa grāmatu "Kad nāks labāki laiki" (izdota 1934. g., 162 lpp.). Tajā bija nodaļa "Roma un Maskava". Par to atsevišķi bija jāatbild gan J. Birziņam, gan H. Driķim. Daži ir pauduši viedokli, ka tieši šīs grāmatas dēļ VDK J. Birziņu salauza un padarīja par ateisma propagandētāju. Bet, kad vēlāk J. Birziņš bija ieradies kādā SDA draudzes dievkalpojumā un dzirdējis, ka sanākušie tur sirsnīgi dzied no "Kokļu skaņām" dziesmu ar viņa sacerētajiem vārdiem "Ak, mīlestība bezgalīga", tad draudzes locekļi redzējuši viņa acis asaras.

H. Driķa pratināšana ilga septiņus mēnešus. Galvenā VDK apsūdzība pret viņu bija "pretpadomju agitācija". Tika teikts, ka Kristus nākšanas sludināšana esot "ideoloģiska diversija" pret "mūžīgi nesagraujamo" padomju iekārtu; tāda sludināšana nozīmējot Trešā pasaules kara propagandu. Ar Kristu šifrēti esot domāts ASV prezidents Eizenhauers, bet Kristu pavadošie eņģeļi esot amerikāņu izpletņlēcēji – izlūki un diversanti. Tāpēc aizliegtās amerikāņu autores Elenas Vaitas literatūras izplatīšana un jauniešu piesaistīšana draudzei esot visnaidīgākā veidā vērsta pret padomju iekārtu. Par šādu "noziedzumu" ar trīs VDK īpašās apspriedes (особое совещание КГБ), tā sauktās "troikas", ierēdņu parakstiem H. Driķim bez tiesas "par pretpadomju agitāciju" tika piespriesti 10 gadi katorgas darbos Sibīrijas labošanas darbu nometnēs, tā sauktajā "GULAGa arhipelāgā".

Pateicoties Dieva žēlastībai un daudzajām lūgšanām, tā sauktajā Hruščova politiskā atkušņa laikā vairāki represētie un izsūtītie sludinātāji tika ne tikai atbrīvoti, bet arī varēja turpināt darboties mūsu draudzēs. H. Driķis no Sibīrijas atgriezās Rīgā 1955. gada 3. martā. Tur, Spilves lidostā, pirmo reizi mūžā ieraudzījām viens otru, jo viņu arestēja jūnijā, bet es piedzimu pēc tam – janvārī. Kaut arī tolaik Latvijā palikusi ģimene dzīvojam Rīgā, netālu no Spilves lidostas, viņam (līdzīgi daudziem, kas atgriezās

no Sibīrijas) neatļāva pierakstīties un darboties Rīgas tuvumā, bet tikai tālā provincē – Rūjienā.

Tolaik draudzes garīgo literatūru drukāt nedrīkstēja, bet rakstīt ar rakstāmmašīnu it kā neaizliedza. Tāpēc "Rita sveicienu" un sabatskolas Bībeles apcerējumu materiālu paraugus ar rakstāmmašīnu Rīgā, neoficiālajā Latvijas draudžu savienības birojā pārrakstīja Skaidrite Ābele (pēc laulībām Teremta). Intervijā 2014. g. marta izdevumam "Adventes Vēstis" viņa atceras, kā tolaik, daudzos eksemplārus rakstot, sāpēja pirksti. Lieta tāda – jo vairāk eksemplāru vienlaicīgi rakstīja, jo spēcīgāk bija jāsit rakstāmmašīnas taustiņi. Lai vienlaicīgi varētu uzrakstīt pēc iespējas vairāk eksemplāru, vienā kaudzītē tika izmantots ļoti plāns papīrs, ko sauca par zīdpapīru, un ļoti plāni kopējamie papīri.

No Rīgas paraugus izdalīja pa draudzēm, kur sludinātāju ģimenes vai citi draudzes locekļi tos pārrakstīja tālāk. Rūjienā tā saukto "Rīta sveicienu" tēmu pantus, Bībeles lasījumu nodaļas, sabatskolas Bībeles studiju tekstus un saulrieta laiku, kad sākas Sabats, mūsu māte pārrakstīja ar lodīšu pildspalvu uz kopā saspraustas vairāku papīru un koppapīru kaudzītes, kas uzlikta uz galda – uz bieža stikla. Pildspalva bija jāspiež stipri, lai pēdējā kopija būtu salasāma. Lodīšu pildspalvas viņas tēvs bija atsūtījis no Austrālijas. (Latvijas veikalos tādas pildspalvas parādījās vēlāk, bet no sākuma skolās bērniem ar tādām aizliedza rakstīt.)

Viens tā rakstīts 1955. gada novembra paraugs redzams attēlā. Sabatskolas Bībeles apceres plašākus materiālus ar komentāriem, gadskārtējās Lūgšanu nedēļas lasījumus, Praviešu Gara liecību

citējumus un citus garākus tekstus pārrakstīja ar rakstāmmašīnu – māte lasīja tekstu, bet tēvs ar abām rokām ātri rakstīja. Tāda lasīšana un rakstāmmašīnas klaboņa mūsu mājās bija dzirdama regulāri un ilgstoši.

1963. gadā mana māsa Maija Driķe (pēc laulībām Žube) iestājās Rīgā mašīnrakstītāju kursos, uz kuriem regulāri brauca no Rūjienas. Kursus viņa sekmīgi pabeidza. Rakstot nedrīkstēja pieļaut kļūdas, jo tās nevarēja izlabot tā, kā tagad, rakstot datorā. Ja tad gadījās nopietna kļūda, tad bija jāizmet visa tā lapa vai vairāku papīru kaudzīte. Tā kā Maija rakstīja ātri un bez kļūdām, pasniedzējs bija sarunājis un tieši viņai piedāvāja labi atalgotu darbu kādā populārā redakcijā, bet tur bija jāstrādā arī Sabatos. Maija vēlējās palikt uzticīga Dievam un atteicās. Papildus laicīgam darbam viņa ar rakstāmmašīnu sāka regulāri pārrakstīt Sabatskolas apcerējumus, ko izdalīt draudzē.

Tolaik SDA draudzes PSRS teritorijā nevarēja centralizēti saņemt Sabatskolas Bībeles tēmu materiālus no Vispasaules SDA Ģenerālkonferences, kā tas ir tagad, jo šī teritorija no Rietumu pasaules bija atdalīta ar tā saukto "dzelzs priekškaru". Tad, parasti ar vēstuļu palīdzību vai citādi, tika uzzināts, kādu Bībeles grāmatu vai nodaļas attiecīgajā laika periodā SDA draudze mācās tā sauktajā Brīvajā pasaulē, bet apcerējumu materiāli draudzēm padomju teritorijā tika sastādīti uz vietas, izmantojot pirmskara materiālus, pieejamos E. Vaitas rakstus un citus komentārus.

Piemēram, padomju teritorijā vadošais sludinātājs Pāvels Macānovs, saskaņojot ar citiem draudzes vadītājiem, 1965. gadā uzticēja

H. Driķim organizēt Sabatskolas apceres tēmu izveidi par Jesajas grāmatu. Tas arī mūsu mājās tika kādu laiku darīts, aktīvi piedaloties tēvam, mātei, māsa, tolaik diskriminētajam sludinātājam Leonardam Šaripovam, Helmai Matisonei, sludinātājam Nikolajam Beļevičam, kas šo materiālu tulkoja uz krievu valodu. Ja pareizi atceros, viņa māsa Helēna Beļeviča to pārrakstīja ar rakstāmmašīnu krievu valodā.

Jau nākamais, plašākais, pasākums, ko uzupurīgi veica entuziasti, bija E. Vaitas darbu un citas SDA literatūras tulkošana.

Pirms kara, pirmās Latvijas brīvvalsts laikā, no plašā Praviešu Gara iedvesmotās E. Vaitas liecību un grāmatu klāsta latviski bija tulkotas un izdotas tikai grāmatas “Ceļš pie Kristus”, “Piedzīvojumi un parādīšanas” (“Agrīnie raksti”), “Daba un dzīve līdzībās”, “Lielā cīņa” (bet tikai 22 no visām 42 nodaļām), “Audzināšana”, “Kolportieris kā evaņģēlists”, kā arī vēl daži neliela apjoma viņas liecību fragmenti un citējumi par svarīgām tēmām un nelielas kompilācijas, piem., “Uzsaukums jauniešiem”.

Kā jau tika minēts, pēc atbrīvošanas no izsūtījuma H. Driķis ar ģimeni pārcēlās draudzes kalpošanas darbā uz Rūjienu. 1953. gadā no Sibīrijas atgriezās arī Jānis Zariņš. Viņš laiku pa laikam atbrauca pie mums ciemos uz Rūjienu.

Ja pareizi atceros, tad tas bija 1957. gada vēlā rudenī, kad Jānis Zariņš mājās sarunājās ar mūsu vecākiem, lūdza Dievu un plānoja, kā varētu iztulkot un ar rakstāmmašīnām pārrakstīt visas E. Vaitas Laikmetu konflikta sērijas grāmatas, trūkstošās nodaļas grāmatai “Lielā cīņa”, “Liecības sludinātājiem”, “Evaņģēlija strādnieki”, “Aicinājums jauniešiem”, “Dziedinošā kalpošana”, “Adventistu māja”, “Izmeklētas vēstis” 2. sēj., “Liecību dārgumi” 3. sēj., kā arī visus deviņus sējumus “Liecības draudzei” un citas grāmatas. Tika pārskatīta un pārcilāta vesela kaudzīte E. Vaitas grāmatu angļu valodā, kuras bija savācis tēvs, kā arī pārrunāts par Jānim Zariņam un citviet pieejamām grāmatām. Tika spriests, kuras grāmatas vajadzētu tulkot vispirms

un kuras pēc tam, kā sadalīt tulkošanu un pārrakstīšanu vairākām personām, lai to visu pēc iespējas ātrāk varētu veikt un izplatīt.

Toreiz tikko bija sācis iet pirmajā klasē, kur mācīja lasīt un rakstīt tikai pirmās zilbes un vārdus, tāpēc toreiz man šie plāni šķita kā nepiepildāms sapnis, kā pārāk grūts un milzīgs darbs. Tomēr entuziasti lūdza Dievu, mērķtiecīgi darbu uzsāka un neatlaidīgi turpināja.

Sešdesmitajos gados bija iztulkotas un izplatītas jau vairākas no minētajām grāmatām, kā arī SDA draudzes rokasgrāmata, bet septiņdesmitajos gados – jau visas galvenās E. Vaitas grāmatas, kā arī daudzi citi SDA autoru darbi un daļa no biezo SDA Bībeles komentāru sējumiem. Aktīvākie draudzes locekļi un jaunieši to vērtēja un pētīja. Tas lika pareizu, Dieva Vārdā pamatotu garīgās izpratnes un uzskatu pamatu, kas nesa bagātas svētības tiem, kas to pieņēma un līdzdalīja citiem. Nezinu nevienu SDA draudzi Latvijā, kuras locekļi būtu atstāti nezinā par šo literatūru. Domāju, ka visiem draudzes locekļiem, kuri vēlējas ar to iepazīties vai pat iegūt savā īpašumā, bija tādas iespējas. Tiesa gan, lai neradītu nevajadzīgas grūtības, par tiešā darba veicējiem skaļi un plaši nemēdza runāt. Tika pieminēti principi: “Esiet gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži” un “tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara” (Mt. 10:16; 6:3). Tāpēc tagad nevaru vispusīgi precīzi par visiem aprakstīt, bet dažas zināmās lietas tomēr būtu jālīdzdala, lai tās nenonāktu aizmirstībā.

Savulaik kādā darba dienā, kad biju aizvedis dēļus priekštelpas būvei Liezēres dievnamam, satiku tur Jāni Zariņu, kurš nelielās augšistabiņas klusumā neatlaidīgi tulkoja. Esmu sapratis, ka tieši viņš gadu gaitā gan tur, gan citur visvairāk ir iztulkojis latviešu valodā Praviešu Gara iedvesmoto E. Vaitas liecību grāmatas un citu SDA literatūru. Kad kādreiz ierados Raiskumu “Saulkalnos”, tad arī tur satiku viņu un viņa ģimenes locekļus, kas tur dzīvoja un ne tikai no rīta, bet arī dienas vidū regulāri lūdza Dievu un darbojās, lai minētā literatūra tiktu tulkota, pārrakstīta un izplatīta. Esmu sapratis, ka Aina Zariņa ar rakstāmmašīnu ir pārrakstījusi ļoti ievērojamu

daudzumu šīs literatūras, kā arī no vācu valodas tulkojusi grāmatas daļu “Starp laiku un mūžību” un vairākas mazāka apjoma grāmatas un brošūras. Daudz ir pārrakstījusi Jāņa Zariņa māsa Anna Rudzīte, daļu ir tulkojusi Annas meita Ilga Rudzīte un pārrakstījusi viņas māsa Aija. Uzrakstīto galvenokārt iesēja Arnis Erics no Cēsu draudzes, kā arī daži citi Limbažos, Talsos un citviet.

E. Vaitas “Domas no svētību kalna”, “Dieva dēli un meitas”, kā arī kādu daļu no deviņu sējumu “Liecības draudzei” un citus materiālus tulkoja Skaidrīte Driķe. Daudz pārrakstīja Milija Matisone (Benitas Matisones māte). Šie raksti tika izplatīti pa vairākām draudzēm, un citi entuziasti tos tur atkal pārrakstīja ar rakstāmmašīnām, un izplatīja tālāk. Jēkabpils draudzē un citviet esmu redzējis, ka ievērojamas E. Vaitas rakstu daļas bija pārrakstītas pat ar roku lielās kladēs.

Ļoti ievērojamu daudzumu tulkoto E. Vaitas rakstu ar rakstāmmašīnu pārrakstīja arī Gunta Skujēna no Rīgas draudzes. Viena no pirmajām tādā veidā izdotajām grāmatām bija “Laikmetu ilgas”, kurai tulkotājs tolaik bija devis virsrakstu “Jēzus dzīve”. To lasīja visās malās, un mēs jaunieši to kopīgi pētījām.

Ja kāda jauna garīga literatūra tika pāri “dzelzs priekšskaram” un nonāca padomju teritorijā mūsu draudzes locekļu rokās, tad bieži tā nonāca arī mūsu mājās. Tur H. Driķis, Benita Matisone, Maija un citi entuziasti to pārfotografēja pa vienai lappusei un izgatavoja uz fotopapīra, lai citi varētu tulkot, izplatīt un izmantot agrāk nezināmās idejas. Līdzīgi pieejami kļuva arī biezīe SDA Bībeles komentāri 10 sējumos (izdoti 1953–1966), kuri tika pārfotografēti pa vienai lappusei foto filmās, attīstīti uz fotopapīra utt. Kā to laiku mēmi liecinieki daļa no šīm fotografēto lappušu kastēm, kā arī krāsainu diapozitīvu sērijas joprojām ir saglabājušās. No SDA Bībeles komentāriem latviski tulkoti mašīnrakstā tika izdoti Atklāsmes grāmatas, Ebreju vēstules, Efeziešu vēstules, Jesajas grāmatas un Lūkas evaņģēlija komentāri.

Septiņdesmitajos gados un vēlāk H. Driķa mājās tika kopētas un draudzēm plašajā padomju teritorijā

Attēlā: plauktā redzamas ar rakstāmmašīnu pārrakstītās grāmatas – pa vienam eksemplāram no katras. Galvenokārt tās ir E. Vaitas grāmatas un arī citu SDA autoru darbi. Šī ir tikai daļa no paraugiem.

izplatītas arī krāsainu diapozitīvu sērijas par Bībeles tēmām. Šo darbietilpīgo procesu koordinēja vadošais sludinātājs Pāvels Macānovs.

Šodien mūsu rīcībā ir daudz labākas tehnoloģijas un iespējas. Tiem, kas vēlas, ir pieejami visi SDA Bībeles komentāri, E. Vaitas raksti un citas grāmatas angļu oriģinālā gan drukātā, gan elektroniskā veidā. Daudzi E. Vaitas raksti ir lasāmi arī latviešu valodā gan drukātā veidā, gan interneta adresē: <http://egw.freetzi.com/>. Atliek tikai pieņemt lēmumu, un Dieva Gars aicina izdarīt to jau tagad: “Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdat, neapcietiniet savas sirdis!” (Ebr. 4:7)

Andrejs Āriņš:

Pēckara gados, savā bērnībā, lasīju Bībeli vecajā drukā, kas bija izdota Rīgā 1926. gadā. Bībeles bija dārgas. Kā sacīja vecākais SDA draudzes sludinātājs Latvijā Jānis Oltiņš: “Bībeles vērtība ir vienas govju vērtībā, lai to nopirktu.”

80. gados Latvijā parādījās jaunās, 1965. gadā Britu un ārzemju Bībeles biedrības iespīestās, Bībeles latviešu valodā. Sludinātājs Jānis Oltiņš noorganizēja tikšanos, lai nopirktu jaunās Bībeles Rīgā, Katoļu ielā. Dodoties pēc Bībelēm uz norunāto vietu, viņam pēkšņi uzbruka trīs laupītāji, apturēja, izvilka nazi un krievu valodā kļiedza: “Atdod naudu, atdod naudu!” Sludinātājs izsaucās arī krievu valodā: “Ak, Kungs, palidzi!” Tajā brīdī viņu priekšā apstājās taksometrs, šoferis izlēca no automašīnas, pieskrēja klāt

laupītāju grupai, uzsauc: “Ko jūs šeit darāt?!” Pakāra Jāni Oltiņu aiz rokas, iesēdināja automašīnā un aizveda līdz dzelzceļa stacijai. Tur viņu no automašīnas izlaida. Sludinātājs vēlējās samaksāt par braucienu, bet mašīna un tās šoferis bija izgaisuši. Vēlāk jaunās Bībeles saņēmām.

Vecākā sludinātāja (05.07.1979–27.03.1986) Jāņa Oltiņa tehniskā sekretāre bija Skaidrīte Teremta, tagad viņai ir jau 98 gadi. Skaidrīte atceras, ka viena no mūsu draudzes māsām, Milda, teica vedējai no Zviedrijas: “Atved man Tēva grāmatu.” Vedēja savilka trīs kleitas, lai neizceļas figūra, bet zem kleitām bija paslēpta Tēva grāmata – Bībele.

Skaidrīte Teremta atceras arī savu īpašo tehniskās sekretāres darbu līdz 1984. gadam, kad viņa devās pensijā. Skaidrīte pārtulkoja no angļu valodas latviešu valodā grāmatu “Liecības sludinātājiem”. Grāmatu viņa saņēma foto kopijās, pārtulkoja un pārrakstīja ar rakstāmmašīnu latviešu valodā. Skaidrīte saņēma paraugus gan rokrakstā, gan foto veidā, gan mašīnrakstā, gan citos veidos un tad pārrakstīja ar rakstāmmašīnu kopijas visām draudzēm: apcerējumus, rīta sveicienus, lūgšanu nedēļas lasījumus un citus rakstus. Darbs sākās 10.00 no rīta un beidzās 22.00 vakarā. Sāpēja pirksti, asinis tecēja, līdz pusdiviem naktī viņa laboja kļūdas, pārlasot dienā uzrakstīto. Man kā sludinātājam bija iespēja saņemt Skaidrītes mašīnrakstā sagatavotā materiāla kopijas, aizvest uz draudzēm, organizēt pavairošanu un piegādi draudzes locekļiem.

Draudzēs daudzas māsas un brāļi piedalījās apcerējumā, rīta sveicienu un lūgšanu nedēļas lasījumu pavairošanā ar rakstāmmašīnu. Draudzes locekļi tulkoja un pārrakstīja arī Praviēšu Gara liecības. Piemēram, māsa Maija Pavasare ar rokām pārrakstīja “Apustuļu darbus” un “Laikmetu ilgas”. Viņa pavairoja arī apcerējumus ar rakstāmmašīnu. Padomju gados daudzi draudzes locekļi piedalījās grāmatu tulkošanā, pavairošanā ar rakstāmmašīnu un paštaisītām fotoiekārtām.

Pēc smagās avārijas Smiltēnē 1947. gada 6. jūlijā sākās un turpinājās ilgstoša izmeklēšana. Bojāgājušo portfeļos atrada fotogrāfētus un mašīnrakstā

pārrakstītus Praviēša Gara rakstu izdevumus. 1949. gadā arestēja Rīgā strādājošos kalpotājus, tai skaitā sludinātāju Ernestu Klotiņu, SDA draudžu savienības padomes vadītāju, kurš bija piedalījies grāmatas “Laikmetu ilgas” tulkošanā un izplatīšanā. 31. decembrī sludinātājam piesprieda desmit gadu ieslodzījumu cietumā Sibīrijā. Iegansts: labdarības pasākumi un nepakļaušanās “Stūra mājai”, jo viņš nepiekrita sadarbīties ar Valsts drošības komiteju. Tiesā apsūdzības rakstā varēja atrast kādu Praviēša Gara citātu, kuru viņš bija izsūtījis apkārtrakstā draudzēm, aicinot bērnus skolās būt uzticīgiem sabata patiesībai.

Sludinātājs Ernests Klotiņš pēc atgriešanās no septiņu gadu ieslodzījuma Sibīrijas cietumā man stāstīja par galveno apcietināšanas iemeslu. Kādā ziemas vakarā atskanēja klauvējieni pie mājas ārdurvīm. Ernests atvēra, un tur nosalis vīrietis lūdza iespēju pārnakšņot. Vīrietis tika mājā uzņemts, bet pēc neilga laika, tajā pašā vakarā, dzīvoklī ieradās milicija ar paziņojumu, ka Klotiņš esot uzņēmis savā dzīvoklī smagos noziegumos apsūdzētu kriminālnoziedznieku. Sekoja E. Klotiņa arests un cietums.

Pēc septiņiem gadiem sludinātāja Ernesta Klotiņa sieva Zelma atrada avīzē paziņojumu par ievērojama armijas ģenerāļa nāvi un bērēm. Zelma saskatīja paziņojuma fotogrāfijā to pašu personu, kuras dēļ viņas vīrs tika apcietināts. Viņa uzrakstīja iesniegumu uz Maskavu ģenerāļsekretāram par vīra atbrīvošanu. Ernests Klotiņš tika amnestēts, arī sodamība tika noņemta, bet septiņi gadi bija pavadīti lēģerī, Sibīrijā.

Astoņdesmito gadu beigās padomju valdība sāka atļaut iespīest garīgo literatūru. Šīs iespējas centāmiem izmantot. Esam pārliecinājušies, ka Bībele, Praviēšu Gara raksti, garīgā literatūra un draudze ir izdzīvojuši un turpina pastāvēt. Dievs vadīja mūs pārvarēt grūtības. Turpināsim dalīties ar Dieva aizgādībā piedzīvoto, gan liecinot, gan par to uzrakstot, gan pateicoties Dievam!

MANA GRĀMATA

Maija Rīte.

Izlaušanās pie Dieva.

Mana mīlākā grāmata? Grūti nosaukt vienu, bet man vienmēr patīk lasīt grāmatas par ticības piedzīvojumiem. Kad cilvēki stāsta savus piedzīvojumus ar Dievu, tie uzrunā visspēcīgāk. Man patīk Rodžera Morno "Lūgšanu spēks", stāsts par Pāvelu Goiju "Nebeidzami brīnumi", grāmata "Neticami", visas liecību grāmatas "Kurš liek ziedēt ābelēm?", "Ceļojums pārdabiskajā", "Bagātākais alu cilvēks" un vēl citas, bet visspilgtāk atmiņā palikusi Džima Honbergera "Izlaušanās pie Dieva", kuru vēlos pārlasīt atkal un atkal un izdzīvot pati savā dzīvē. Būt prom no pilsētas trokšņiem, no uzbāzīgām reklāmām un sociālajiem tīkliem, prom no steigas un kņadas un tur, dabā un klusumā, dzirdēt Dieva uzrunājošo balsi: "Tagad dari tā!", "Runā to!", "Pacietīgi klusē un gaidi uz Mani", "Neskrien Man pa priekšu!" – tas ir tas, ko vēlos. Jo mums, cilvēkiem, daudzreiz pietrūkst pacietības. Ikdienā iet un redzēt, kā Dievs pašķir, sakārto, vada, dāvā mieru un prieku, kad veicu savus ierastos pienākumus, ir tik jauki! Ir tik brīnišķīgi apzināties, ka man ir Tēvs, kurš rūpējas par mani un vienmēr vislabāk zina, kas man patiešām vajadzīgs. To man ik reizi atgādina šī grāmata.

Lai Dievs arī jums palīdz izlauzties pie Viņa cauri pasaulīgiem trokšņiem! Lai izdodas satvert to, kas pausts dziesmā "Celšu acis uz kalniem":

*Es klusi klausos,
Nāc, runā, Dievs!
Tik klātbūtnē Tavā
Var atdzimt prieks.
Tu sargs, kurš nesnauž,
Tu sargs, kurš nomodā,
Tu Radītājs mūsu
Visvarenais!*

Astrūda Negrība.

Ikdiens gaismas lokā.

Nu jau vairākus gadus strādāju izdevniecības "Patmos" grāmatu centrā. Ik dienas, kad esmu šajās telpās, kuras ir pilnas ar simtiem un tūkstošiem grāmatu, jūtos kā ieskauda gaismas lokā. Kāds prieks ir ņemt šos gaišos starus savās rokās un dot tos tālāk! Tik svinīgs ir šis "Liecībās" sen ierakstītais pamudinājums tieši par tām grāmatām, kas ir mūsu Grāmatu centrā: "Pārdodiet tās tuvu un tālu. Izkaisiet tās līdzīgi rudens lapām." (E. Vaita. "Liecības draudzei" 9. sēj., 72. lpp.)

Tāpēc, kad brāļi un māsas ir sapirkuši grāmatas misijai, sakrāvuši pilnas savas automašīnas, mana sirds sāk pukstēt straujāk. Tad es no sirds lūdzu, lai Dieva eņģeļi stāv klāt visā tālākajā nodomātajā plānā, kā šīs dārgās, mīlās grāmatas nodot lasītājiem.

Jāsaka, ka šie misionāri man izskatās kā vieni no vislaimīgākajiem cilvēkiem. Viņu sirds deg. Daži iegādājas daudz grāmatu par lielām naudas summām, un tā var turpināties grāmatu izdošanas darbs. Taču Dieva darbā nozīme ir katram ieguldījumam. Ir kāda mīļa māsa, kura nevar atļauties sapirkt daudz grāmatu, bet viņa ienāk un ar sirsnīgu labestību izvēlas tik kādas

grāmatzīmītes ar Bībeles tekstiem, un tās izdala savā darba vietā smagi slimiem cilvēkiem.

Grāmatas, kuras pati izvēlos lasīt, iedalāmas divās lielās grupās – E. G. Vaitas un pārējās.

Atceros, kā pusaudzes gados kādā jauniešu pulciņā kopīgi mācījāmies "Lielo cīņu". Tā bija mana pirmā lielā grāmata. Nebiju tik zinoša, lai būtu varējusi pilnvērtīgi visam sekot, bet ir palikusi tā dziļā, lielā cieņa pret šo grāmatu.

Iespējams, ka vislielāko iespaidu, kas ļoti veidojis manu dzīves uztveri, atstājusi grāmata "Sentēvi un pravieši". Kā tajā aprakstīts radīšanas stāsts, grēkā krišana! Kura gan vēl cita grāmata būtu varējusi veidot tik pamatīgu, uz Bibeli balstītu dzīves redzējumu? Visas šīs "Laikmetu

konflikta sērijas” grāmatas man ir tik ļoti vērtīgas, jo tās palīdzējušas iemīlēt grāmatu Grāmatu – BĪBELI.

Ticu, ka grāmatas “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus” ģimene 2. pasaules kara laikā tika izsaukta un saglabāta par liecību daudziem. Uz tumšā, drūmā kara šausmu fona tik spilgti izceļas un tiek paaugstināti Dieva apsardzības brīnumi! Droši vien tāpēc šo grāmatu esam tā iemīlējuši. Pērkot grāmatas misijas darbam, daudzi izvēlas arī šo ticības bastiona stāstu.

Vienas no mīļākajām un populārākajām ir arī mūsdienu liecību grāmatas “Kurš liek ziedēt ābelēm?”. Dieva vadības un žēlastības brīnumi notiek mūsu dzīvē tikpat reāli kā visos laikos. Prieks par cilvēkiem, kuri tos piedzīvo, novērtē un līdzdala lasītājiem.

Esmu Dievam pateicīga, ka mums ir grāmatas un ka ir, kas gādā, lai to būtu vēl un vēl vairāk. Pāri visam slavēju visas gudrības un atziņas Radītāju un Devēju arī par žēlastības laiku grāmatu misijas darbam.

Dace

Kukulīte-Valūma.

Grāmatas, kas piepilda tukšumu dvēselē

Pilnīgi piekrītu apgalvojumam: kā stādi un puķes sniedz augļus vai rotā vidi, kurā atrodamies, tā grāmatas rotā mūsu garīgo dzīvi, sniedz zināšanas sekmīgākai dzīves veidošanai un pareizākai darba veikšanai. Taču, tāpat kā starp dārzā ziedošajām puķēm atrodamas nezāles, tāpat cilvēkiem ir pieejamas daudzas grāmatas, kas nereti ir sagatavotas tukšam laika kavēklim, nenosvērtā prāta mulsināšanai vai apzinātai cilvēka prāta maldināšanai.

Ir nepieciešama izglītota sirds, pareiza nojauta, vērtīgs prāts, izkoptas audzināšanas tradīcijas, lai milzīgajā grāmatu klāstā izvēlētos labas, derīgas, cilvēka dzīvi un personību veidojošas grāmatas. Laba grāmata ir kā mīļš un uzticams draugs. Draudzība plaukst tikai pilnīgā uzticībā, atklātībā, cieņā un savstarpējā sapratnē. Draugs draugu nepamet smagā dzīves cīņā un sāpīgos pārbaudījumus. Tāpat

arī laba grāmata, kas cilvēkam ir kā uzticams draugs, neatstāj lasītāju bēdu brīžos. Dažreiz laba grāmata kļūst par spožāko zvaigzni tumšākajā naktī, kas apgaismo ceļu, viešot brīnišķīgu gaismas starus lasītāja dvēselē, cerības starus, ka viss nokārtosies.

Varu personīgi apliecināt – laba grāmata veicina garīgo izaugsmi. Šajā gadā ļoti izjutu, ka dvēsele sauc pēc garīguma, jo biju gandrīz iztukšota. Dodot no sevis un reti saņemot atpakaļ pozitīvo, sirds sagurst, un tad jau tālu nav izdegšana. Mana dvēsele raudāja pēc Svētā Gara piepildījuma. Šķita, ka Svētā Gara eļļas liesmiņa tūlīt izdzisis, ja kaut ko ar steigu nesāksu darīt savā labā.

Pārskatīju savu mazo grāmatu plauktu. Pārlasīju daudz grāmatu par lūgšanu spēku. Liecību grāmatas arī piepildīja sirdi. Atnākot no draudzes mājās, astoņu stundu laikā izlasīju pirmo liecību grāmatu “Kurš liek ziedēt ābelēm?”. Priecājos par katru izlasīto piedzīvojumu. Nodomāju, cik gan ļoti Dievs mani ciena un mīl, ka esmu no tik daudzām sāpēm pasargāta.

Glena Kūna “Lūgšanas ābece” man deva ieskatu par pareizāku lūgšanu, izmantojot lūgšanā Bībeles apsolījumus. Villija un Elainas Oliveru grāmatā “Cerība mūsdienu ģimenēm” atradu labus ieteikumus. Ilgās pārdomas manī radīja jautājumu, kas notiek manā laulībā, ko lai iesāku. Vēl turpinu cerēt uz laimīgām attiecībām. Man jāsaka liels paldies Egilam

un Lolitai Geidēm no manas Rīgas 1. draudzes mazās grupiņas par viņu atbalstu un ieteikumiem. Pateicoties Egila padomam, pārlasīju Rodžera Morno grāmatu “Lūgšanu spēks”, un bija sajūta, ka esmu to kādreiz jau lasījusi, jo tekstu labi atcerējos. Taču nekur grāmatu plauktā nevarēju atrast viņa sarakstītās grāmatas vecāko izdevumu. Kad no draudzes māsas dzirdēju vārdus “Dieva lūgšanu kareivis”, nodomāju, ka man tas būtu par smagu un es noteikti to nevarētu izdarīt, kā viņa to spēj. Taču ar laiku sapratu, ka man tas ir jāmācās. Tas ir mans pienākums. Jo arī par mani aizlūdz mani vecāki un draudze. Tāpēc arī es, kā to darīja R. Morno, izveidoju savu sarakstu, par ko man jāaizlūdz. Pāvila vēstulē Filipiešiem 4:6,7 teikts: “Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.”

R. Morno grāmata “Ceļojums pārdabiskajā” tikai nostiprināja manu nostāju – vēl vairāk savu ikdienu uzticēt Dieva Svētajam Garam.

Viens no spēcīgākajiem veidiem, kā attīstīt attiecības ar Dievu, ir Viņa Vārda lasīšana. Caur Savu Vārdu Dievs mums atklāj Sevi, lai mēs Viņu iepazītu personīgi. Svētie Raksti mums sniedz norādījumus, kā dzīvot šajā kristīgajā dzīvē, un sniedz mierinājumu bēdu brīžos. Turklāt tas ir pats Dieva Vārds, kas mūs pasargā no ļauna. Efeziešiem 6:17, 18: “Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un gara zobenu, tas ir Dieva vārds, un garā lūdziet Dievu ik brīdī, visādi viņu piesaucot un pielūdzot [...]” Dieva Vārds tiek saukts par Gara zobenu, un mēs tiekam mudināti to pacelt un izmantot, lai cīnītos pret garīgajiem uzbrukumiem. Dieva Vārds piedāvā brīvību, dziedināšanu un cerību. Es esmu pielikusi visas pūles, lai padarītu Bībeles lasīšanu par ikdienas ieradumu, jo zinu, cik ļoti man ir nepieciešams Dieva Vārds un Patiesība, lai izdzīvotu katru dienu. Novēlu jums, dārgie lasītāji, pārskatīt savus ikdienas plānus un atrast tajos vietu kādas garīgās grāmatas vai Bībeles nodaļas lasīšanai vietā, kur jūtaties mierīgi un bez aizķeršanās varat pateikt: “Es esmu pasaules gaismā, es esmu Dieva bērns!”

Andrejs Āriņš.

Grāmata, kura mani pavadījusi vienmēr un visur.

“Tu jau no agras bērnības pazīsti Svētos Rakstus. Tie dod tev gudrību, lai tu nonāktu pie pestīšanas [glābšanas] caur ticību Kristum Jēzum.” (2. Tim. 3:15 LJT)

Jau no agras bērnības esmu izvēlēties iepazīties ar Svētajiem Rakstiem – Biblii. Tā ir kļuvusi par manu mīlāko grāmatu, vēstuli no Dieva. Viens no Bībeles galvenajiem uzdevumiem ir sniegt norādījumus, lai cilvēks varētu saņemt glābšanu ticībā Jēzum Kristum un pieņemt pašu šo Svēto Biblii, lai dzīvotu. Raksti spēj uzturēt garīgumu, kas nodrošina mieru, izturību un norāda ceļu pie to Autora – mūsu Dieva.

Esmu atklājis, ka Bībeles lasīšana un studēšana ne tikai pamodina ilgas pēc Dieva, bet arī apmierina tās. Nozīmīga ir sagatavošanās, sākot lasīt Biblii, – tā sākas ar lūgšanu un konsultāciju: “Vai tu arī saproti, ko tu lasi?” Bet viņš atbildēja: “Kā gan to varētu, kad neviens mani nepamāca?” (Ap. d. 8:30, 31)

Viens no maniem pirmajiem konsultantiem bija mans tēvs Viktors. Viņš man pastāstīja, kā vajadzētu lasīt Biblii. Pirmkārt, Bībele ir kā garīgā ceļa karte, kura parāda ceļu, kurp doties. Otrkārt, Bībeles lasīšana atšķiras no jebkuras citas lasīšanas pieredzes. Tā prasa vairāk apstāšanās brīžu, lai pārbaudītu sevi un pārdomātu, kur atrodi. Treškārt, lasi Biblii, lai sastaptu Dievu un dzirdētu, ko Viņš vēlas tev teikt, lasi, lai dzīvotu, lai iepazītu arī citu cilvēku pieredzi, kā viņi atrada Dievu, kā tas izmainīja viņu dzīvi.

Inga Akmene.

Par Rodžera Morno grāmatu “Ceļojums pārdabiskajā”

Vēlos uzrakstīt

par kādu īpašu grāmatu, kas bija pagrieziena punkts manā ticības dzīvē laikā, kad biju sākusi iepazīt maldu mācības. Pirmo reizi, kad saskāros ar Morno grāmatām, šķita nereāla aprakstītā garu pasaule un Lielā cīņa par katru dvēseli. Izlasīju, bija ļoti interesanti, bet to vairāk uztvēru teorētiski – kaut kur ir tāda tumša pasaule un kaut kur ir tādi ļaunie gari.

Tad pēc daudziem gadiem saskāros ar Morno grāmatām otro reizi, bet šoreiz pati piedzīvoju līdzīgus notikumus, kādi aprakstīti grāmatā “Ceļojums pārdabiskajā”. Tad arī sapratu, ka par mums katru notiek daudz lielāka, ar prātu neaptverama cīņa, lai aizvestu prom īpaši tos, kuri daudz kalpo Dievam un draudzei.

Pēc vairāku gadu dedzīgas kalpošanas pamazām sāku novērsties no Dieva, dievkalpojums neapmeklēju vai apmeklēju ļoti reti, dzīvoju pasaulīgu dzīvesveidu. Sāku meklēt veidus, kā aizpildīt iekšējo tukšumu, kāds rodas no dzīves bez Dzīvā Dieva. Pamanīju internetā video, kur cilvēki čenelingo (no angļu. *channel* ‘kanāls’). Tas mani ieinteresēja, jo viņi komunicēja ar “augstāko” tieši un nepastarpināti. Tā kā laba un ļauna izšķirtspēja bija pazudusi, neaizdomājos, ka tās ir okultas lietas. Čenelingotāji sēžot piever acis, rokas saliek noteiktā pozīcijā un gaida, kad pieslēdzas kāda neredzamā būtne. Apkārt sēdošie varēja uzdot jebkuru jautājumu par sevi, par savu dzīves ceļu, par planētām un civilizācijām. Būtnes atbildēja pārlicinoši, zemā runas intonācijā un intelektuālā valodā, kuru cilvēkam būtu grūti atkārtot. Bija skaidrs, ka tas nav cilvēku izdomājums. Tā dēmonu gari viens pēc otra pieslēdzas kanālā, izliekoties par vizinošiem guru, kas dod apjukušiem cilvēkiem padomus, kā labāk dzīvot.

Arī pati pieteicos uz attālinātu

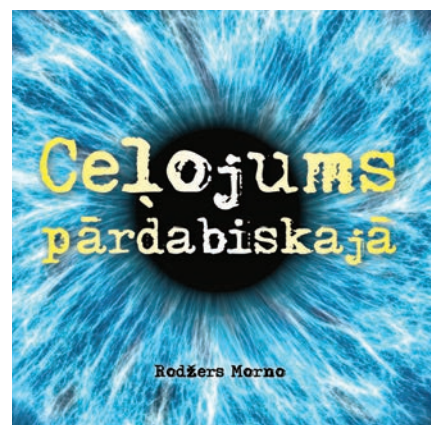

čenelinga seansu, kur uzdevu dažādus jautājumus. Saņēmu arī atbildes. Pēc otrās sesijas izjutu sliktu dūšu vairākas dienas, kas liecināja par to, ka kaut kas nav kārtībā.

Kad par saviem jaunajiem piedzīvojumiem pastāstīju kristīgai draudzenei, viņa man iedeva grāmatu, pēc kuras lasīšanas nekavējoties atjaunojās izšķirtspēja, sapratu, ka esmu nonākusi neīstajā frontes pusē – saistījusies ar pretnieka spēkiem. Grāmatā “Ceļojums pārdabiskajā” ir aprakstītas ainas, kā notiek cīņa ar “draudzīgajiem gariem” (kas patiesībā ir ļaunie gari). Tie savu medījumu tik vienkārši neatlaiž. Arī es piedzīvoju līdzīgas situācijas. Vairāk par to var izlasīt trešajā liecību grāmatā “Kurš liek ziedēt ābelēm?”.

Rodžera Morno grāmatu izlasīju trīs diennaktīs. Sāku dedzīgi lasīt Biblii, nožēloju grēkus un aizmaldīšanos no Dieva, apmeklēju mazo grupiņu. Nepieciešamību pēc Dieva izjutu kā nekad agrāk. Tās bija milzīgas, vārdos neizsakāmas slāpes pēc Dieva klātbūtnes. Kristus vārdā liku sātanam atkāpties, un katru reizi, kad izrunāju šos vārdus, tas notika. Jēzus ir uzvarējis sātanu, un šis ir vēl viens apliecinājums tam. Šajā Lielajā cīņā pagāja vairāki mēneši, līdz pilnībā atgriezās pie Dieva, un no gariem nebija ne vēsts. Atgriezās agrāk piedzīvotās svētības, Dieva tuvums, sāku dzirdēt Svētā Gara pamudinājumus dažādām kalpošanām. Tā nu biju piedzīvojusi patieso atgriešanos pie Dieva.

Joprojām slavēju Dievu par viņa brīnišķo mīlestību pret Savām avīm. Cik ļoti Dievs ilgojas katru Savu bērnu atvest pie Sevis un dot tam Savu Svēto Garu, “jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni” (Rom. 8:14).

Emīlija Trubeckaja.

**Atziņu
krātuve Elenas
Vaitas darbos**

Kā Atklāsmes grāmatā teikts, viena no atlikuma draudzes pazīmēm ir tā, ka tiem ir Jēzus liecība, proti, Praviešu Gars. (Atkl. 12:17, 19:10, 22:9) Ja man jāizvēlas viena mīļākā grāmata (pēc Bībeles, protams), tad esmu ļoti pateicīga Debesu Tēvam par šo brīnišķīgo dāvanu – Elenas Vaitas darbiem. Būtu grūti nosaukt vienu no viņas grāmatām, patiesībā jebkura no tām ir neizsmejamu atziņu krātuve.

Pēdējā laikā aktuālas ir tādas grāmatas kā “Bērna vadonis”, “Audzināšana”, arī “Counsels on diet and foods” (angļu valodā), kas satur ļoti praktiskus padomus – piemēram,

ka bērniem jau no zīdaiņa vecuma jāmaca ēst kārtīgi un tīri. Tā nu šajos darbos atrodo padomus bērnu audzināšanā un to vajadzīgo gudrību, kas ir tik ļoti nepieciešama ik uz soļa.

Par uzturu Dievs ir pamācījis, cik nozīmīga ir regularitāte, neēšana starp ēdienreizēm un pirms gulētiešanas – un tas viss, lai pilnīgāk saglabātu tos fiziskos, garīgos un mentālos spēkus, ko Kungs mums katram devis, un lai saskaņotos ar dabas likumiem, ko Radītājs ir nodibinājis.

Otra mīļākā grāmatu grupa ir Laikmetu konflikta sērija – īpaši mīla ir “Laikmetu ilgas”, ko draudze man uzdāvināja pēc kristībām. Šīs nodaļas liek iemīlēt Jēzu daudz vairāk un ieraudzīt Viņa rakstura brīnišķīgo skaistumu.

Esmu tiešām pateicīga Dievam par šo dāvanu mums, pēdējai paaudzei. Kaut mēs vairāk un vairāk padziļinātu savu izpratni par Bibliu, pētot to kopā ar šīm grāmatām!

Stāsts lieliem un maziem

(Turpinājums no 7. lpp.)

“Redzi, vai nav skaistule?!”

“O, o, o!” acis aiz brīnumiem iepletis, zaķis neko citu nespēja izteikt. “Tā tik ir puķe! Kā saule!”

“Jā, tā jau arī viņu sauc – saulespuķe!” lepni teica ezis. Kā piekritot, puķe viegli pašūpoja zeltaino galvu un maigi pasmaidīja. Tā vismaz likās ezim.

“Tāda princese tavā dārzā!” liksmoja zaķis, jo, īsts draugs būdams, viņš prata priecāties otra priekam līdz.

Tā aizritēja vasara un pienāca rudens. Vējš kļuva aizvien dusmīgāks, rīti aukstāki, un klusi noskanēja aizejošās vasaras soļi.

Bet tad kādu rītu ezis vēl nebija paspējis izvingrināt ķepiņas, kad pie durvīm kāds piekļauvēja. Tas bija zaķis. Cik nelaimīgs viņš izskatījās! Tik noskumušu draugu ezis vēl nekad nebija redzējis. Zaķis kluss un bēdīgs ienāca istabā.

“Nevienas vairs nav! Nevienas puķes! No rīta, ezīt, gāju tās apraudzīt, un ko es redzu – stāv visas, galviņas nokārušas. Pagalam! Salna nokodusi.” Un pār zaķa vaigu noritēja liela, bēdu pilna asara.

Ezim, redzot draugu tik noskumušu, iesāpējās sirds. Tad viņš atcerējās burkānu pīrāgu, kuru bija izcepis zaķim.

“Ņem, zaķīt, tas tev! Tavs mīļākais pīrāgs!” ezis to nolika draugam priekšā uz galda.

“Kādi tur pīrāgi, ja es vairs nevaru būt laimīgs?” smagi nopūties, teica zaķis un pat nepaskatījās uz garduma pusi. Tad zaķis cēlās un gāja.

Kad draugs bija prom, ezis pēkšņi ieraudzīja logā savu mīlo saulespuķi. Tā nebija nosalusī! Aizvējā pie paša loga zem ābelītes zariem tā bija no salnas nosargāta.

“Mana mīļā saulespuķe!” pasmaidīja ezis, lūkodamies ziedā, tomēr īsti laimīgs viņš nespēja būt, jo kādam meža otrā malā tik ļoti sāpēja sirds.

“Tu varētu savu saulespuķi uzdāvināt zaķim,” kāda iekšēja balss ezim teica.

“Es lai atdotu pašu dārgāko, kas man ir? Esmu to audzējis visu vasaru, rūpējies par to! Saulespuķe man devusi tik daudz prieka! Nē! To es nevaru. Tas ir labākais, kas man ir!” balsij pretojās ezis.

“Labākais jau ir tas, ko mēs dodam

saviem draugiem! Uzziedināt drauga sirdī krāšņus prieka ziedus dažreiz ir daudz lielāka māka nekā izaudzēt puķi dārzā. Tur vajadzīgas ne tikai čaklas rokas, bet arī krietna, īsta drauga mīlestības pilna sirds.”

“Bet es? Kas paliks man?” pretojās ezis.

“Tev paliks tavš draugs zaķis, kurā atkal būs atdzīvojušies prieks. Sirds ziedus kopj mīlestība un nesavtīga draudzība,” balss nepārstāja skanēt. “Īsti laimīgs nevar būt neviens, kurš dzīvo tikai pats sev.”

Kad nākošajā rītā zaķis skumji palūkojās laukā pa logu, viņa acis aiz brīnumiem iepletās jo platas! Tieši pašā logā viņam pretī raudzījās saulespuķe! Zeltainās lapiņas it kā māja zaķim, un brūnās sēklu actiņas mīļi smaidīja.

“Ezis! Viņš to atnesis un pārstādījis manā dārzā! Atdevis labāko, kas viņam bija!”

Zaķis stāvēja, lūkojās saulespuķē un īsti nesaprata, vai ir laimīgāks par saulespuķi vai par to, ka viņam ir tāds draugs.

Grāmatu klubs. Kas tas ir? Ko tajā dara? Kāds labums no iesaistīšanās grāmatu klubā? Lai atbildētu uz šiem jautājumiem un sniegtu ierosmi, piedāvājam iepazīties ar Vācijas adventistu izdevniecības grāmatu klubu un pārdomāt – varbūt arī jūs vēlētos piedalīties šādā vai līdzīgā klubā!

ADVENT
VERLAG

LESERKREIS

VĀCIJAS SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU IZDEVNIECĪBAS “ADVENT VERLAG” LASĪTĀJU KLUBS

Adventistu izdevniecība “Advent Verlag” atrodas Līneburgā (Lüneburg). Šīs izdevniecības lasītāju klubs tika dibināts 1994. gadā kā adventistu grāmatu lasītāju interešu kopiena. Tā kā ikviens šī lasītāju kluba dalībnieks iegādājas visas izdevniecības izdotās grāmatas, tām tiek garantēta minimālā tirāža un rodas iespēja izdot īpašas grāmatas, kuras pretējā gadījumā tik lielā skaitā “Advent Verlag” izdot nevarētu. Piedaloties šajā klubā, tā dalībnieki sniedz vērtīgu ieguldījumu draudzes veidošanā, aizsniedzot gan esošos, gan topošos draudzes locekļus, jo “Advent Verlag” lasītāju klubs ir paredzēts visiem, kuri vēlas uzzināt vairāk.

Lasītāju kluba dalībnieku pienākumi un priekšrocības

Lasītāju kluba dalībnieki ir labāk informēti, jo katru ceturksni saņem no vienas līdz trim grāmatām un regulāri iznākošos informatīvos biļetenus par SDA grāmatu jaunumiem.

Dalības maksa klubā ir ap 60 eiro gadā.

Grāmatas var saņemt un par tām norēķināties vietējās adventistu draudzes grāmatu galdā vai arī noformēt piegādi uz mājām.

Dalībnieka statuss ir spēkā vienu kalendāro gadu un tiek automātiski pagarināts, ja līdz 31. oktobrim netiek saņemts atsaukšanas paziņojums.

Visas izdevniecībā izdotās grāmatas lasītāju kluba dalībnieki var iegādāties līdz pat 30% lētāk nekā lasītāji, kuri nav kluba dalībnieki.

Lasītāju kluba dalībnieki par īpašu cenu var pasūtīt (savai lietošanai) tik daudz eksemplāru, cik vien vēlas.

Lasītāju kluba dalībnieki reizi gadā kā pateicību par uzticību saņem interesantu pārsteiguma dāvanu.

Rosinām padomāt!

- Varbūt Latvijā vajadzētu izveidot “Patmos” grāmatu klubu, kura dalībnieki varētu tikties (klātienē vai neklātienē) un dalīties iespaidos par jaunākajām (un ne tikai) grāmatām, iesaistot kluba

darbībā arī savus radniekus, draugus un kolēģus – grāmatu draugus, kuri vēl nav draudzes locekļi?

- Varbūt sadarbībā ar “Patmos” varat veidot mazāku grāmatu klubu savā draudzē? Vai gan nebūtu jauki, ja jūs iedāvinātu kaimiņam grāmatu un pēc tam abi ierastos uz grāmatu kluba vakaru reizi mēnesī, kur pie siltas tējas kopā ar citiem interesantiem pārrunātu, ko esat guvuši, kas bijis jauns, kas stiprinājis, kāda ir jūsu pašu pieredze?

- Ja jums šķiet, ka cilvēki grāmatas vairs nelasa, ieskatieties grāmatu evaņģēlistu brīnišķīgajās liecībās šajā pašā žurnāla numurā! Cilvēki lasa gan – turklāt gan jauni, gan veci, gan draudzes locekļi, gan jaunieši ar pīrsingiem, kuru sirds slāpst pēc patiesības un cerības.

Lai Dieva Gars vada!

Sagatavoja Agris Bērziņš un
Anitra Roze

Ērgļos izvietotais grāmatu namiņš piedzīvojis skaistu papildinājumu – nu tam līdzās izvietots soliņš, kur jaukos laikapstākļos apsēties, atpūsties un palasīt kādu no namiņa grāmatām. Lai Dievs apsargā šo vietu un caur to vada cilvēkus pie patiesības!

TIEŠI TĀDS KĀ TU

Edra Grakoviča

Davis Trubeckojis

Bieži vien mēs redzam kāda cilvēka rīcību un nonākam pie kaut kādiem secinājumiem, neaptverot, kas notiek šī cilvēka sirdī. Vai esi kādreiz piedzīvojis, ka kāds pārprot tavus motīvus un nonāk pie secinājumiem, kas pat tuvu nav bijuši tavā prātā? Vai esi kādreiz nonācis situācijā, kurā ārēji izskaties pilnīgi noteikti vainīgs, bet neviens nav gatavs vēltīt kādu brīdi, lai noklausītos tavu stāsta daļu? Tas notiek biežāk, nekā mēs gribētu atzīt, un šāda pieredze nenoliedzami iztukšo un ir sāpīga.

Šī sieviete bija asinsgrēka upuris. Viņas dzīve tika sagandēta, tas bija ārpus viņas kontroles, un viņa jutās bezspēcīga kaut ko izmainīt. Tas bija viņas onkulis Sīmanis, sabiedrībā pazīstams cilvēks, kurš iesāka viņas lejupslīdi (skat. Ellen G. White. *Signs of the Times*. May 9, 1900). Savā vainas apziņā un kaunā viņa aizbēga uz pilsētu vārdā Magdala, kurā apraka sevi grēka dzīvei. Ārēji spriežot, viņas rīcībai nebija nekāda redzama iemesla. Viņa jutās tā, it kā neviens nesaprastu ne to, kas bija noticis viņas dzīvē, ne arī viņas dvēseles mokas.

Rakstos lasām par sievieti, kura pienāka laulības pārkāpšanas brīdī. Vai šī sieviete varēja būt Marija? Vai nu tā bija Marija vai nē, Jēzus saprata šīs sievietes apstākļus, kas viņu bija noveduši līdz šim apkaunojošam notikumam. Tā bija viņas dzīves briesmīgākā diena. Puskaila, nežēlīgu roku vilkta pa pilsētas ielām un nomesta pie Jēzus kājām, viņa slika kaunā, zinādama, ka viņas liktenis ir tikt nomētātai ar akmeņiem. Taču tā vietā viņa tanī dienā atrada sev Draugu. Šis Vīrs, šis Cilvēks, bija citāds. Viņš rūpējās par viņu kā par personību un bija iejūtīgs pret sievietes dvēseles saucieniem.

Tieši tāpat Jēzus juta līdzīgu Marijai. Visām cilvēciskajām acīm

Marijas lieta izskatījās bezcerīga, taču Kristus mīlestība pieņēma viņu tādu, kāda viņa ir, un Jēzus labvēlība izmainīja sievieti. Daudzas reizes Marija dzirdēja Jēzus spēcīgos saucienus Tēva priekšā, aizlūdzot par viņu. Septiņas reizes viņa dzirdēja Jēzu apsaucam ļaunos garus, kas turēja sievieti savā gūstā. Jēzus dzirdēja viņas klusās ilgas pēc piedošanas, brīvības no grēka un brīvības no vainas apziņas, un Viņa beznosacījumu mīlestība iekaroja sievietes sirdi.

Izmainījusies Marija priecājās doties kopā ar Jēzu visur, kurp vien Viņš gāja, un sēdēt pie Viņa kājām, un klausīties Viņu stāstam par Dieva brīnišķīgo mīlestību. Vienā no šādām reizēm Marija dzirdēja Jēzu runājam par Savu tuvojošos nāvi. Vairāk par jebko citu Marija vēlējās parādīt Jēzum, cik ļoti vērtē Viņa piedošanu un pieņemšanu. Tas bija Jēzus, kas viņas dzīvei bija piešķīris jaunu jēgu. Nekas nešķīta pārāk dārgs priekš Jēzus, un ar pāri plūstošu mīlestību viņa iegādājās mārciņu ļoti dārgas nardu eļļas, lai svaidītu Viņa miesu kapam. Šī īpašā eļļa maksāja 300 denārijus. Tā ir aptuveni gada alga, jo tanīs dienās strādnieks nopelnīja denāriju dienā.

Tas notika dzīrēs pie Sīmaņa, kad viņš vēlējās parādīt godu Jēzum un kad Marija domāja: “Kādēļ gaidīt, kad Jēzus nomirs? Kādēļ nesvaidīt Viņu tagad, lai darītu Viņam zināmu, cik daudz Viņš man nozīmē, dzīvs būdams?” Tas bija Svētais Gars, kas pamudināja Marijas domas novērtēt Dieva dziļo mīlestību. Viņa nekad nespētu pietiekami Jēzum pateikties par to, ko Viņš bija tās labā izdarījis.

Klusiņām viņa atgriezās ar savu alabastra trauciņu, sadauzīja to un izlēja tā saturu uz Jēzus kājām. Pēkšņi kaut kas līdzīgi avotam atraisījās no viņas dvēseles dziļumiem. Marija izplūda asarās, atskārstot to grēku

smagumu, kas viņai piedoti. Nožēlas pilnās asaras lija pār vaigiem, kad viņa atkārtoti skūpstīja Jēzus kājas (Lk. 7:45).

Tiklīdz nardu smarža piepildīja istabu, visas acis ar riebumu pievērsās Marijai. Aizmirsusi paņemt līdzī dvieļi, viņa āši izlaida garos matus, lai ar tiem nosusinātu Jēzus kājas. Tad piepeši kā zibens viņas prātā radās doma, ka vienīgi sievietes ar apšaubāmu reputāciju publiski izlaiž matus. Dzīru viesi zināja viņas pagātni. Tīrās šausmas! Vēlēdamās pagodināt Jēzu, viņa jutās tā, it kā apkaunotu Viņu un sagādātu Viņam neslavu. Marija dzirdēja saucēstēšanos un kritiku. Tūlīt uzmācās vainas apziņa, un viņa vēlējās nozust. Kādēļ viņa tā rīkojās? Nauda taču varēja tikt izlietota trūcīgajiem. Viņa taču varēja būt atbildīgāka.

Vai esi kādreiz tā juties? Vai esi kādreiz darījis kaut ko no visas sirds un dzirdējis citus nelāgi par to saucēstamies? Jēzus lūkojās pāri notikumam un dzirdēja viņas sirds atsaukšanos. Jēzus zināja viņas rīcības motīvu. Tā bija viņas ticība, kas lika viņai rīkoties šādi. Viņas pāri plūstošā mīlestība bija Dieva mīlestības attēls.

Marijas rīcībā Jēzus redzēja atspoguļojamies Viņa paša mīlestību, kas izlieta pār katru dvēseli. Sasistajā alabastra trauciņā Viņš redzēja Savu dārgo dāvanu izlietu pār zudušo pasauli. Viņā salauztā sirds bija kā šis dārgais sasistais trauciņš. Gluži tāpat kā šī dārgā nardu eļļa šķīta esam izšķērdība, tāpat Viņš redzēja Savas dārgās asinis izlietas krusta pakājē kā šķietamu izšķērdību, kuru tikai nedaudzi novērtēs. Visa Viņa dzīve bija kā alabastra trauciņš. Kā universa Kēniņš Viņš atdeva visu, lai nopirktu mums glābšanas dāvanu. Gluži kā Marija izlaida matus, un tāpēc ļaudis viņu pieskaitīja tiem,

kam ir apšaubāma reputācija, tāpat pie Golgātas krusta Jēzus tika pieskaitīts ļaundariem (Jes. 53:12). Marija nežēloja neko, lai iegādātos savu dāvanu, tāpat arī Jēzus neko nepaturēja, lai izglābtu ikvienu mums. Marijas rīcība izplūda no mīlestības pilnas sirds, tāpat arī Jēzus rīcības iemesls bija mīloša sirds. Viesībās atskanējušie vārdi: "Kamdēļ šī izšķērdība?" Jēzum skaidri norādīja uz to, ka daudziem Viņa izlietās asinis tiks izlietas velti. Visdārgākā dāvana, kas jebkad uzdāvināta, ir Kristus asinis, ar kurām atpirkt pazudušo pasauli.

Tanī viesību dienā Kristus apklusināja katru muti, jo Marijas rīcībā redzēja evaņģēlija misiju piepildāmos cilvēka dvēselē. Līdz pat laiku galam alabastra trauciņš stāstīs par pāri plūstošo mīlestību – Dieva mīlestību pret kritušo cilvēci – un par dvēseles atsaukšanos šai brīnišķajai dāvanai. "Kam jūs apgrūtināt šo sievu? Viņa pie Manis ir padarījusi labu darbu. Jo nabagi ir arvien pie jums, bet Es neesmu arvien. [...] Patiesi Es jums saku: kur vien visā pasaulē sludinās šo evaņģēliju, tur arī sacīs viņai par piemiņu, ko tā ir darījusi." (Mt. 26:10–13)

Glūži kā Marija mazgāja Jēzus kājas ar savām asarām, tāpat Jēzus ilgojas mazgāt mūsu sirdi ar Savām asinīm – Savu mīlestību pret katru, kas jebkad dzimis. Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, tādēļ, glūži kā Viņš mīlēja Mariju, Viņš mīl arī tevi.

Vai tu esi kā Marija? Vai tu esi ticis savu tuvāko pārprasts? Vai dzīves apstākļi ir noveduši tevi tur, kur esi šodien, un šķiet, ka tev nav izejas?

Kristus tev saka tos pašus vārdus, kurus sacīja laulības pārkāpšanā piekērtajai sievietei: "Sievā, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?" Viņa atbildēja: "Neviens, Kungs!" Tad Jēzus sacīja: "Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!" (Jņ. 8:10, 11)

Ar maigumu sirdī Jēzus mīloši to pašu saka tev. Vai tu tam tici? Atceries, ka Dievs mīl tevi un ka visā plašajā Universā nav neviena līdzīga tev, jo Dievs vēlējās kādu tieši tādu kā tu.

Tulkoja Dāvis Trubeckojs. Avots: Gloria Lawson and Debby Puffer "Tasty Vegan Delights"

ASINIS, ASINS AINA, ASINS ANALĪZES...

Novembrī Latvija vairāk tērpjas tumši sarkanā krāsā, kurai ir kāda simboliska nozīme.

Cik vērtīgi ir pārdomāt Kristus asins nozīmi piedošanas, dzīvības un cerības kontekstā! Cik vērtīgi arī izpētīt, ko Bibēlē simbolizē asinis!

Varbūt esi aplūkojis, kādu vēsti Dieva praviete Elena Vaita vēlējusies mums nodot, savos darbos minot tādus vārdus savienojumus kā *tīras* un *netīras asinis*, *labas* un *nelabas asinis*?

Gatavojot mūsu draudzes veidotās Atklājumu stundas Veselības sadaļu, reiz nolēmu papētīt "asins" tēmu dziļāk. Līdzdalīšu kādu daļu – dzīvesveida principus, kas var uzlabot asins sastāvu, vairojot ikdienas spēku un prieku.

- Sekojiet līdzī, lai dienā tiktu izdzerts nepieciešamais ūdens daudzums (piemēram, man kā pieaugušam cilvēkam tās ir 8 glāzes).

- Ēdiet bagātīgi zaļos lapu dārzeņus (pētījumi apstiprina, ka tie uzlabo asinsrades procesus).

- Pilngraudu produkti, piemēram, pilngraudu maize un pilngraudu graudaugi, kā arī pākšaugi ir brīnišķīgi asinsrades procesa veicinātāji.

- Žāvēti augļi, it īpaši persiki un aprikozes, ir brīnišķīgi asins sastāva uzlabotāji.

- Veltiet pienācīgu laiku atpūtai, lai ķermenis un asins šūnas varētu atjaunoties. Hronisks nogurums parasti ir saistīts ar sliktu asinsainu, tātad – izvairieties no pārpūles.

- Pieaugušajam nepieciešamas vidēji 8h miega normālam asinsrades procesam. Pārāk daudz miega arī var radīt disbalansu asinsrades procesos.

- Izvairieties no nervu pārslodzes.
- Fiziskās kustības, vingrojumi palīdz gan atspriegot nervu sistēmu, gan stimulē kaulu smadzenes asinsrades procesiem. Fiziskās kustības veicina arī dzelzs uzsūkšanos zarnās.

- Pētījumi liecina, ka arī saules gaisma stimulē asinsrades procesus. Tāpat tie ir cieši saistīti ar D vitamīnu, tāpēc ieteikums gādāt, lai D vitamīns būtu normā.

- Svaigam gaisam ir nozīmīga loma asins attīrīšanas procesā. Tāpēc ļoti svarīgi ir pareizi elpot un rūpēties par pareizu stāju.

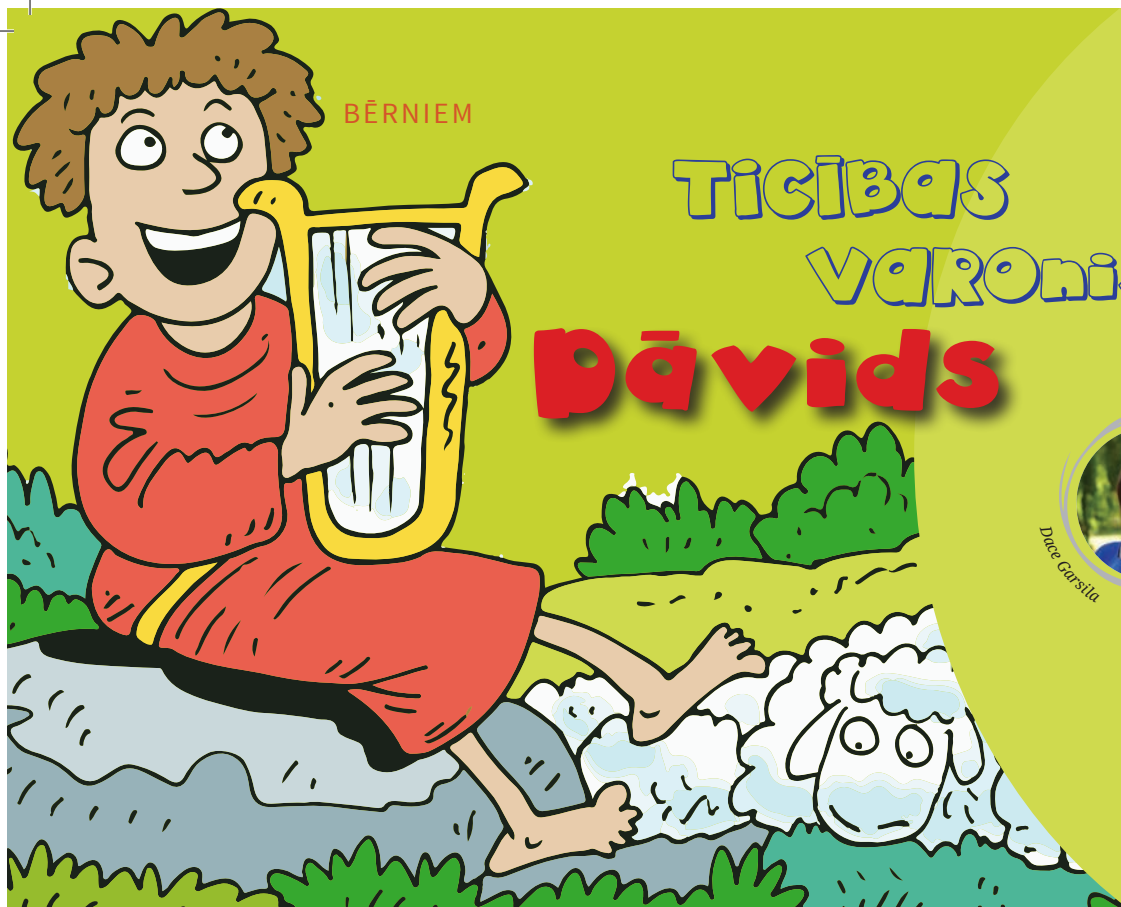
- Rūpējieties, lai rokas un kājas vienmēr būtu siltas, jo tas ir nosacījums vienmērīgai asins cirkulācijai organismā. Asins atdzišana samazina asins šūnu veidošanās ātrumu.

- Kaulu smadzeņu un asinsrites stimulēšanai labi noder auksts ūdens īsā laika periodā. Tās var būt peldes vēsā ūdenī, iešana dušā, noslēdzot ar aukstu ūdeni, kā arī iegremdēšanās aukstā vannā. Šeit svarīgi atcerēties par pakāpeniskumu – ja tas nekad nav darīts, sāciet pakāpeniski.

BĒRNIEM

Ticības Varonis Dāvids

Ingrida Marksa

Dace Garsila

Mārtiņš Lipska

Krā: O, Krū, kādas sarežģītas shēmas tu te esi sazīmējis! Kas tas par projektu?

Krū: Tas ir mans atriebības projekts.

Krā: Kurš ir tas nelaīmīgais, pret ko vērstas tavas dusmas?

Krū: Mūsu futbola komandā ir viens riktīgi nekrietns vārnu puika Alfons. Vakar, kad mums bija visizšķirošākā spēle, viņš mani pagrūda tā, ka es apvēlos pilnīgi otrādi un pazaudēju bumbu pie pašiem vārtiem. Bet ar to viss nebeidzās. Kad pietrausos kājās, viņš man tā iespēra, ka vēl šodien jūtu. Es to tā neatstāšu! Viņš dabūs trūkties!

Krā: Atriebība gan nav nekāda jaukā lieta. Zini ko, brālīt, tev ir jāmaina domāšana!

Krū: Neko es netaisos mainīt, kamēr nebūšu kārtīgi sadevis pa mīci tam Alfoniņam! Mani te tā nevarēs katrs pidriķis grūstīt un bakstīt! Es neesmu nekāds knapsierīņš! Esmu labākais spēlētājs!

Krā: Varbūt tev palīdzēs mana ļoti labā doma. Kad man kāds nodara pāri, es sev klusiņām saku: "Labi gan, ka es neesmu tā, kas dara pāri. Labāk ir drusciņ ciest, nekā pašai radīt ciešanas citam."

Krū: Es šādas meiteņu domiņas nesaprotu.

Tētis: Tās, Krū, nav meiteņu domiņas. Tās ir izcilas domas! Krietnu raksturu neveido uzvarēta spēle,

bet gan tas, kā tu izturies, kad zaudē spēli. Stiprie spēj arī neatriebt pāri darījumus. Atriebjas vienīgi vājie un negantie.

Krū: Bet ar mani tā nevar apieties! Es taču esmu īsts futbola karalis!

Tētis: Es tev pastāstīšu, kādi ir īstie karaļi Dieva skatījumā! Reiz senos laikos dzīvoja kāds ķēniņš vārdā Sauls. Viņš bija spēcīgs un varens vīrs. Daudzas kaujas viņš uzvarēja ar Dieva svētību, bet tad viņš kļuva iedomīgs un Dievam nepaklausīgs. Saula sirds nebija uzticama Dieva priekšā, un Dievs atņēma Saulam ķēniņa varu.

Krū: Tauta palika bez ķēniņa?

Tētis: Dievs Saula vietā par ķēniņu izredzēja kāda vīra pašu jaunāko dēlu vārdā Dāvids. Viņš bija avju gans sava tēva ganāmpulkam.

Krā: Jocīgi gan, ka par ķēniņu kļuvis jauns ganu puika!

Tētis: Tā var likties. Bet Dievs neskatās tā, kā cilvēki – uz dižumu un varenību, Dievs uzlūko sirdi. Dāvidam bija drosmīga, Dievam uzticīga sirds. Viņš uzticīgi sargāja katru aitiņu un bija uzveicis gan lāci, gan vilku, aizsargājot ganāmpulku. Dāvids bija cilvēks pēc Dieva sirdsprāta. Dieva Gars pameta Saulu un vienmēr bija ar Dāvidu.

Krū: Saulam tas droši vien nepatika.

Tētis: Naidis pret Dāvidu Saula sirdī iedegās ar katru dienu vairāk.

Viņš nolēma Dāvidu nogalināt un sūtīja savus karapulkus, lai to atrastu un iznīcinātu. Tā nu Dāvidam nācās bēgt un slēpties no Saula gan tuksnesī, gan kalnos, bet ar Dāvidu kopā vienmēr bija Dievs un viņu sargāja.

Kad Sauls ar tūkstoš karavīru lielu armiju vajāja Dāvidu kalnos, Dāvidam ne reizi vien radās izdevība Saulam atriebties un to nogalināt, bet viņš nevēlējās darīt tam ļaunu un neļāva arī nevienam citam pacelt roku pret Saulu. Dāvids sacīja Saulam: "Manā prātā nav nedz ļaunuma, nedz viltus [...], bet tu gan uzglūni manai dvēselei, lai man to atrautu [...]. Bet mana roka nebūs pret tevi."

Krā: Redzi, Krū, īsti vīri nenodarbojas ar atriebības plāniem!

Krū: To gan nevar teikt par Saulu, kurš dzinās pēc Dāvida dzīvības kā traks! Vai tiešām viņam nebija nekā prātīgāks ko darīt?!

Tētis: Reiz naktī, kad Sauls gulēja nometnē līdz ar saviem sargiem, Dāvids netraucēti ienāca nometnē un paņēma Saula zobenu, kas bija iedurts zemē, un viņa ūdens krūzi, un mierīgi atstāja nometni. Kad nākamajā dienā Sauls to uzzināja, viņš saprata, ka Dāvids nav bijis atriebīgs un atkal ir saudzējis viņa dzīvību. Viņš sacīja Dāvidam: "Tu esi taisnāks nekā es. Jo tu man esi labu darījis, bet es pret tevi esmu bijis ļauns."

Krā: Tagad gan Sauls droši vien lika Dāvidam mieru.

Tētis: Sauls apsolijs Dāvidam viņu vairs nevajāt, bet naidis pret Dāvidu tomēr arvien atkal atgriezās viņa sirdī. Taču, lai cik ļauni rīkojās Sauls, Dāvids vienmēr palika laipns, godīgs un uzticams. Viņš visā uzticējās Dievam un neatmaksāja ļaunu ar ļaunu, kaut izdevību tam bija pietiekoši, bet darīja vienīgi labu ķēniņam Saulam, atstādam visu attriebšanu un tiesāšanu Dievam. Dāvids sacīja: "Lai Tas Kungs pats ir tiesnesis starp mani un tevi!" Viņš visu atstāja Dieva ziņā, jo bija Dievam no sirds paklausīgs. Viņš vienmēr, pirms pieņemt kādu lēmumu, jautāja padomu Dievam un, to saņemis, paklausīja.

Krū: Kas notika ar Saulu?

Tētis: Sauls gāja bojā kādā kaujā, bet Dāvids kļuva ķēniņš viņa vietā.

Krā: Redzi, atriebība ir pavisam ļauna lieta. Labāk, brālīt, atmet tādas domas.

Krū: Jā, tā tiešām ir! Kopš dusmojos, jūtos pavisam nelāgi – miers pagalam un prieka arī vairs nav! Paldies, tēt, par šo lielisko stāstu! Re, kur mani atriebības papīri, ņem un iekurini ar tiem plīti! No siltuma būs daudz lielāk jēga nekā no maniem atriebības plāniem.

Tētis: Prātīgi vārdi. Ja gribi būt labākais, tad jāiemācās pazemība un lēnprātība. Sirsnīga uzticība un sirds, kas brīva no lepnības un godkāres, ir liels dārgums Dieva acīs.

Konkurss "Ticības varoņi Bībelē"

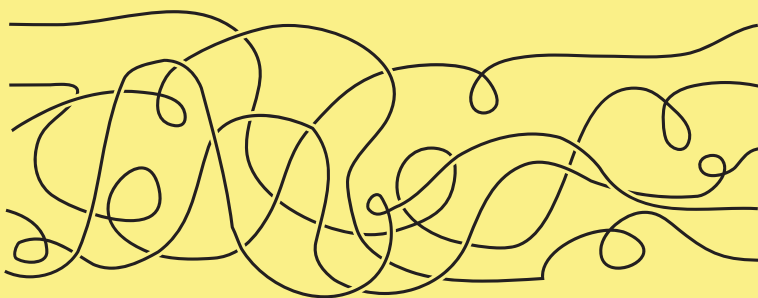
Konkurss ir noslēdzies! Pateicība čaklajiem bērniem un viņu rosīgajiem vecākiem un skolotājiem! Ticības varoņu grāmatiņas izveidoja un balvas saņēms: **Leila, Marija, Stefans, Tilānija, Eliza, Edvards un Loreta** no Rīgas, **Liene** un **Arturs** no Saulkrastiem, **Marija** no Ogres, **Raivo** no Kandavas, **Estere, Terēze** un **Sofija** no Liepājas, **Teodors, Emilija, Tina** un **Johans** no Smiltenes, **Gusts** no Saldus, **Ella** un **Ance** no Valmieras, **Pļaviņu bērni** un **bērnudārza "Liesmiņas" bērni**.

Uzdevums

Savieno Bībeles panta frāzes, lai varētu izlasīt vēstījumu no 2. Samuēla grāmatas.

Patiešām,
ir pilnīgs,
ir pārbaudīti
Viņš ir par vairogu
meklē patvērumu

Tā Kunga vārdi
Dieva ceļš
visiem, kas
pie Viņa
un patiesi,

Leila Kušnere

Marija Mukāne

Liene Vaga

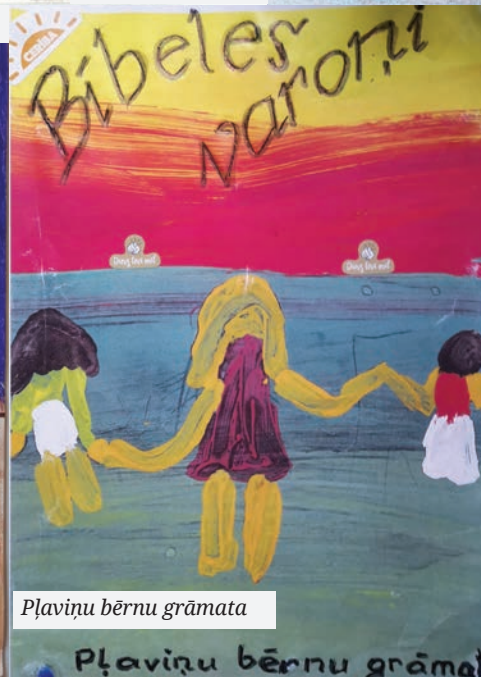
Raivo Kalniņš
Marija Kušnere

Anna Tīna Avišāne

Jasmīne Kaspāre

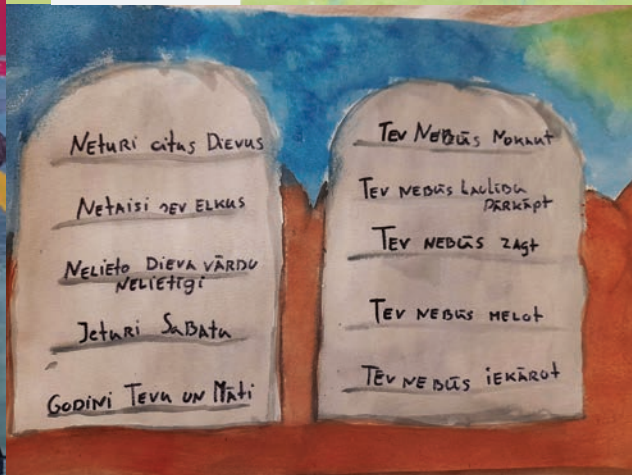

Plaviņu bērnu grāmata

Plaviņu bērnu grāmata

Nellija Rijkure

Estere Venena